

THIÊN
LINH
CẦY

TRƯƠNG THANH THÙY

Thông tin Ebook:

Thiên Linh Cái

Tác giả: Trương Thanh Thùy

Làm lại Ebook: Cuibap

Nguồn: vietmessenger

"*Hai Tưng*" là một trong hai nhân vật liên quan đến truyền bá mê tín dị đoan làm tôi phải lưu tâm nhất ở thời kỳ làm báo. "*Hai Tưng*" khiến tôi từng cảm thấy căm ghét vô cùng – theo cái cách tôi tự nhắc nhở mình không bao giờ được "ngó lơ", được mặc kệ với những điều xấu trong xã hội khi còn cầm bút.

Tôi đã đọc đi đọc lại vụ án về "*Hai Tưng*" đến hàng trăm lần như một kiểu để buộc mình phải nhớ, ngoài kia, còn lắm kẻ lợi dụng lòng tin của kẻ khác làm lời, và, bản thân mình không bao giờ được chùn bước, chùn bút.

Để đến khi, tôi bắt đầu đuổi theo chữ nghĩa ở nghiệp văn chương, tôi vẫn không thể nào thôi cái nỗi ám ảnh về nhân vật này. Tôi trở lại viết về "*Hai Tưng*", như tôi từng lật lại vụ án đúng thời điểm "*Hai Tưng*" bị xử tử để viết một bài báo khác, bằng một góc nhìn khác, bằng trái tim đập những nhịp khác. Tôi tin, con người – bất kể là ai – có làm gì, cũng có một nguyên nhân, một động cơ cả!

Khi "*Hai Tưng*" trở thành nhân vật văn học của tôi, tôi yêu hẳn theo cái cách lạ lắm – không thể thay đổi kết cuộc, vì, cho dù thế nào thì tội ác vẫn là tội ác và vẫn phải trả giá, nhưng, chỉ ít tôi muốn người khác nhìn thấy mặt "con người" của *Hai Tưng*, cũng hi – nô – ái – ố, cũng đau khổ, cũng dần vật.

Tôi muốn gửi gắm đến độc giả của mình – những người đã luôn quan tâm, ủng hộ tôi, những người đã luôn đồng cảm với tôi – rằng, số phận nằm ở bàn tay chúng ta, đừng tự huyễn hoặc mình vào những điều siêu linh để mong cầu những thứ vốn không thật sự thuộc về mình. Vì, như thế, ắt, chúng ta sẽ chỉ thêm đau khổ!

Hai Tưng chống sào, đẩy mạnh chiếc ghe về phía vọng lại tiếng thét đau đớn của người đàn bà đang quần quai ôm bụng trên rìa sông. Giữa hai mép đui người đàn bà ấy, máu nhè nhếp chảy, xối xả tuôn và đầm ướt màu đỏ tanh tưởi vào mé trong hai ống quần. Người đàn bà khuyu xuống, gập cong người, hai cánh tay vẫn ghì ôm sát chặt vào cái bụng xum xúp dưới vạt áo bà ba.

Hai Tưng cặp ghe sát vào chỗ rìa sông nơi người đàn bà đang quần quai. Phốc mạnh một phát, Hai Tưng nhảy từ ghe lên bờ, giơ tay đỡ người đàn bà kia, hỏi:

- Cô có sao không?

Người đàn bà giơ cặp mắt đỏ ngầu vì đau đớn, vì sợ hãi - nỗi sợ hãi rất thản nhiên đến với một con người đang ngóng đợi cái thiên chức đẹp đẽ nhất đến với đời mình - nhìn Hai Tưng, lạ lẫm, không trả lời. Có lẽ, cũng chẳng biết nói gì.

Hai Tưng thôi không hỏi, cúi người sát xuống chỗ bụng người đàn bà, nhìn chăm chú. Hai Tưng khẽ cau mày, rồi, Hai Tưng ngắc mặt dậy, ngó quanh quất. Trời nhá nhem tối, không thấy bóng người nào lại qua, cũng chưa có bóng sáng nào của ánh đèn dầu thắp lên giữa cái khoảng giao sáng - tối này. Hai Tưng thở hắt ra, quyết định cúi xuống lần nữa, lần nhanh hai bàn tay mình đang đỡ tay người đàn bà chạy dọc xuống lưng quần người đàn bà, cởi phắt ra.

Người đàn bà bật mạnh dậy, hốt hoảng túm lưng quần. Không kịp với Hai Tưng! Hai bàn tay của Hai Tưng đã giật mạnh chiếc quần đen của người đàn bà, giật luôn chiếc quần xì màu hồng hồng giờ nhuộm loang lỗ đỏ, xuống tận mắt cá. Hai Tưng cũng nhanh như cắt, quỳ gối hằn xuống, lom lom đưa đầu vào sát chỗ đui non đang bị dẹt ra bởi chính hai bàn tay của Hai Tưng giữ ở mắt cá chân. Người đàn bà hoảng loạn, cổ thét trong yếu ớt:

- Ông... ông làm cái gì vậy?

Hai Tưng ngược lên nhìn người phụ nữ, mắt đượm cái ánh nhìn xót cảm.

- Tuột rồi!

Người đàn bà vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, càng không lường được cái gì sắp sửa đến, vẫn dong cặp mắt đỏ ngầu - giờ thêm phần vì bất ngờ trước hành động đáng sợ của Hai Tưng - nhìn Hai Tưng chưa thôi sợ sệt, hoang mang... Hai Tưng khẽ khựng lại trước cái nhìn của người đàn bà. Nhưng, chừng như không có gì có thể cản trở nổi Hai Tưng, y rời hai tay ra khỏi mắt cá chân, chừa cho người đàn bà chút thời gian vội vã kéo ngược quần lên trở lại, Hai Tưng tuồn tay vào cổ và chỗ khuy đầu gối, bế thốc người đàn bà, phốc ngược lại lên ghe...

o o o

Tho tựa mình trở dậy, toàn thân đau nhức ê ẩm, còn có thứ đau đớn hơn mà Tho kịp nhận ra ngay khi ánh mắt chạm vào trần nhà lỗ chỗ thủng quen thuộc. Tho bật ngồi dậy nhanh thật nhanh, một tay chống đỡ thân người còn đau buốt của mình nghiêng nghiêng ra sau, một tay quờ nhanh lên bụng, nước mắt Tho chảy thành dòng...

Tuần từ sau bước tới, tay bưng tô cháo thịt băm bốc khói nóng, mùi tiêu đen xộc thẳng vào khứu giác Tho, Tho ngoảnh lại, nhìn Tuần, vẫn là cái nhìn ướt sũng nước. Tuần tỏ vẻ bình thản, vẫn thẳng bước tới chỗ Tho đang nằm.

- Ăn cháo ghen!

Tho chòng chọc nhìn Tuần. Tuần tránh. Tuần ngồi sát bên Tho, vớt muống cháo, thổi qua qua, chìa tới trước mặt Tho. Tho khẽ né qua, cảm cái nhìn vào cái vẻ cúi cúi, lén lén của Tuần. Tuần vẫn tránh. Tho nói, vô hồn:

- Em không đói!

- Ráng ăn đi em, cho lại sức! - Vừa nói Tuần vừa đẩy muống cháo về gần miệng Tho hơn nữa!

Tho giơ tay, cố gạt muống cháo. Tuần tránh tay sang bên, né cái gạt của Tho, rồi, vẫn tiếp tục đẩy muống cháo về miệng Tho. Tho quờ mạnh tay, hất muống cháo, hất luôn cả tô cháo ở tay kia của Tuần. Mọi thứ, bắn tứ tóe vào người Tuần. Tuần ngồi lặng thinh, nghe cái nóng rát ngấm từ từ ở vạt áo cũ vào da thịt mình. Tho bật khóc...

o o o

Tư Càng vẽ điều thuốc vào tờ giấy mỏng, lè lưỡi liếm mép giấy để nó dính thành điều tròn. Phê từ trong nhà bước ra, tay xách giỏ nhựa nhóc đồ đạc.

- Qua nhà con Tho hử? - Tư Càng hỏi.

Phê gật nhanh, không buồn nhìn qua, dậm bước đi thẳng ra cổng. Tư Càng nhìn theo cái dáng gầy gầy, cong cong đầy chất đàn bà gợi tình của Phê, húng hắng ho. Phê vẫn đi thẳng tới trước. Tư Càng cau mày, bực dọc.

- Hôm nay bà con kêu tui ra sông, xuống ghe mời thầy Hai Tung lên bờ...

Phê khẽ khượng lại, vẫn chưa quay lại nhìn.

- Bà con nói, biểu thầy Hai Tung miếng đất để thầy dựng chòi ở, thấy thầy cứ đi đi lại lại hoài, cực thân thầy!

Phê quay hăn lại, khẽ hấp háy môi cười với Tư Càng - cái cười mà từ lâu lắm rồi Tư Càng tưởng nó sẽ vĩnh viễn không bao giờ quay trở lại với mình nữa - thủng thỉnh nói:

- Ờ, ông đi với bà con, ra mời thầy Hai Tung lên bờ. Tui qua con Tho xong về nhà liền. Để tui nấu mâm cơm mời thầy luôn...

Phê đi. Tư Càng nhìn theo, bật cười, lòng chông chênh về cái cười ban nãy của Phê - cái cười đã từng làm Tư Càng đắm đuối, kéo Tư Càng ra mép bờ sông ngày nọ, leo lên người Phê... Trụt xuống lại với đời thật, với khoảnh khắc tưởng phải được tự mình tận hưởng là lúc Tư Càng tự nguyện cống hết cho Phê của cả cả họ nhà Tư Càng. Cái cười đã ra đi khỏi cuộc hôn nhân chưa quá ba năm của Tư Càng từ ngày ngày thông phan Phê nghe tin Tư Càng lên thành phố đi bia ôm bia ọt. Cố giải thích sao, Phê cũng chỉ lặng im. Phê không giận. Phê không tra, không hỏi. Phê chỉ không còn cười với Tư Càng nữa... Giờ, ai ngờ, cái tên Hai Tung, cái tin đón Hai Tung lên bờ lại có thể khiến Phê cười cùng Tư Càng nụ cười chao đảo lòng con người ta ấy!...

- Không được lần này thì mình cố lần khác. Quan trọng là em phải khỏe lại... - Tuần nói, cố không nhắc đến những từ mà Tuần đoán có thể làm Tho đau lòng.

Tho gật, ngoan ngoãn húp mấy muỗng cháo Tuần lia lịa đút về phía miệng mình. Tuần nhìn Tho, dò xét.

- Chiều nay là bốn tuần thầy Hai Tung dựng chòi. Anh tính... tính...

Tho gật, vẫn ngoan ngoãn húp tiếp cháo, không nói năng gì.

- Em muốn đi với anh không? - Tuần hỏi, nhẹ nhàng và dè chừng.

- Bốn tuần rồi hả? Nhanh quá! Mai, em không ăn cháo nữa! Ổn lắm rồi! - Nói rồi, Tho nằm xuống, quay mặt vô trong tường.

Tuần lưng khùng lát rồi đứng dậy, thở dài đi lui ra sau bếp. Tiếng chén đĩa chồng lên nhau sau khi được rửa sạch nghe loang xoang, nhưng lòng Tho, nhưng lòng Tuần cứ loang xoang những nỗi niềm chung mà riêng, khó nói.

Phê từ ngoài bước vô căn nhà tuềnh toàng trống của Tho và Tuần, nhìn dáng người Tho không những thon gọn lại như những ngày còn con gái mà phần nào tóp teo đi hẳn. Phê tay xách giỏ nhựa, tay cầm mũ, bước thẳng vô trong.

- Mà ăn gì chưa?

Tho nghe tiếng Phê thì quay hẳn người lại, vẻ vui mừng.

- Ăn rồi, mới ăn xong.

- Lại cháo nữa, hả? - Phê hỏi, cố kéo dài giọng cốt để Tuần nghe.

Tiếng bát đĩa chạm nhau dừng hẳn. Hơi thở nào của Tuần dường rất khê nhưng rất cay dội thẳng vô trong này, áp sát Tho. Tho chống tay ngồi dậy.

- Thì ăn cháo thịt là được rồi!

Phê cười khẩy, lạnh băng.

- Cũng may mày bệnh nên có cháo thịt mà ăn, hả? Không thì

suốt đời mày cứ trông chờ vô những thứ mà người ta cầu được, bắt được về thôi.

- Cái gì cũng được, có ăn là may rồi! - Tho nói, giọng mệt mỏi.

- Mày cứ cái kiểu đó, nên đời mày giờ ra vậy đó! - Phê bất ngờ nổi nóng, giọng gắt gỏng, câu bần.

Tho chùng người xuống. Tiếng gà quang quác sau vườn nhà. Tho khẽ đảo cái nhìn của mình ra đó. Phê cũng nhìn ra theo, chỉ là ánh sáng trắng hắt vào từ liếp cửa mở. Phê nói, giọng khô khan:

- Nghe tao nói nên bắt gà cho mày ăn, chắc. Chớ không thì cũng để dành làm thịt bù khú ăn nhậu thôi!

- Không phải! Chắc làm gà qua cúng thầy Hai Tưng...

o o o

Khoảnh đất người dân dành cho Hai Tưng nằm ở cao cao triền đồi. Hai Tưng dựng căn chòi nhỏ xíu xiu, lúc nào cũng im ỉm đóng cửa. Căn chòi nhỏ, yếu ớt và luôn dọa sập ấy lại được bao bọc bởi lớp hàng rào đóng cọc chần thép gai đầy kịt.

Hai Tưng từ ghe lên bờ. Hai Tưng không lên bờ một mình như người ta vẫn tưởng Hai Tưng là ông thầy lang tốt bụng sống độc thân trên chiếc ghe nhỏ vẫn chống dọc sông cứu người, chữa bệnh. Hai Tưng lên bờ cùng một người phụ nữ câm - người đàn bà đã chấm hàng ngàn dấu hỏi trong đầu những con người quanh đây. Bà ta là ai? Bà ta là vợ thầy Hai Tưng chăng? Bà ta câm mà không điếc, tại sao? Tại sao xưa nay không ai từng thấy bà - kể cả những người đã được thầy Hai Tưng đem lên ghe mình cứu chữa? Và, nhiều, nhiều nữa...

Mỗi sáng, người đàn bà câm mở bung cửa chòi, mở hé hé cửa cổng của dãy hàng rào thép gai. Rồi, cứ thế, mỗi sáng mù bắt ghe ra ngồi hóng nắng suốt ngày ở cổng, đón người bệnh đến chòi thầy Hai Tưng bắt bệnh. Có người mù cho vào. Có người mù đuổi đi. Chẳng ai biết dựa trên cái gì để mù làm thế. Cũng chẳng ai biết lý do nào sẽ khiến con người ta không được bước vào trong. Chỉ biết, khi không đồng ý cho người bệnh vào, mù câm cứ che ché kêu những tiếng kêu vô nghĩa với cặp mắt đỏ đùng đục cùng thái độ khó chịu hằn rõ khắp cả gương mặt mù...

Danh tiếng Hai Tưng từ ghe lên đất liền như kiêu một hội chúng, một chấn động khắp vùng. Người này truyền tai người nọ, nói, thầy Hai Tưng bốc thuốc, uống một lần là hết tiết, cho dù là bệnh gì. Cái tiếng tăm đẹp đẽ ấy càng đẹp đẽ hơn khi người này kháo với người kia, thầy Hai Tưng không bao giờ nhận tiền ai... Chỉ lạ một cái, thầy Hai Tưng không bao giờ đoán bệnh cho nam, chỉ tiếp nữ. Kể cả những ông chồng mắc phong hàn, cảm lị, chỉ vợ được đến lay thầy mà đem thuốc về.

o o o

Tuần đến chòi thầy Hai Tưng khi trời bắt đầu lem nhem tối. Chiều tháng chín bằng lảng sương đầu mùa. Nghĩ lạ, vùng này hiếm lắm mới có sương, riết mấy năm nay chả thấy mảng sương nào, giờ, thầy Hai Tưng về, đầu mùa sao sương dày quá?! Tuần nhìn lên cao cao, nơi căn chòi tối tàn của thầy Hai Tưng vẫn im ỉm đứng, cửa toang mở, cánh cổng thép gai chỉ hé ra một phần. Tuần lùng khùng, hơi nhác chân khi nhớ về những lời bàn tán, nam nhân nào mà xuất hiện gần nhà thầy đều bị xua đuổi, làm thầy phật ý. Nhưng thật, Tuần muốn cảm ơn thầy Hai Tưng. Tuần thấy mang ơn thầy đã cứu vợ mình, dẫu không thể cứu đứa con non bảy tháng tuổi trong bụng Tho...

Vừa toan dợm bước lên, người đàn bà cam xuất hiện bất ngờ không âm thanh khiến Tuần giật bắn người. Cái nhìn của mẹ ma mị và đầy căm hờn giáng vào Tuần. Tuần không hiểu! Tuần chùng chân, chùng cả lòng mình. Vẫn cái nhìn từ khi vừa xuất hiện, mẹ cam lừ lừ tiến thẳng đến Tuần, ngắc ngắc mặt, ý hỏi chuyện gì. Tuần giơ cao hai tay, đưa mâm cổ ngang đầu, giọng lễ phép:

- Con đến cúng thầy Hai con gà. Đội ơn thầy chuyện cứu vợ của con. Mấy tuần rồi vợ con ốm nặng quá, con không qua kịp, mong thầy xá tội.

Mẹ cam trơ trơ nhìn Tuần, không nói - vì, mẹ chả thể nói. Giọng thầy Hai Tưng đều đều vọng từ trên - phía cửa chòi - xuống:

- Mang về mà tắm bổ cho vợ. Thầy ăn lạt, không thịt thà gì đâu. Đừng bày vẽ mà mang tội!

Không hiểu vì gì, dẫu rất muốn ngẩng lên nhìn tận mặt ân

nhân gia đình mình, nhưng, cứ như có một luồng sức mạnh vô hình giáng thẳng vào đầu Tuần từ giọng nói của thầy Hai Tung, đẩy đầu Tuần cúi rạp, không thể ngẩng lên. Tuần chỉ biết dạ rồi vẫn mâm lễ dâng cao tận đầu, Tuần bước thụt lùi...

Tận đến khi Tuần cách xa chân đồi nơi đặt chòi thầy Hai Tung cả năm chục bước, Tuần mới từ từ hạ mâm lễ xuống rồi quay mặt về hướng nhà mình, bước đi, vẫn không dám nhìn lại chỗ chòi thầy Hai Tung để mong thấy được, đâu chỉ là bóng thầy. Có giọng nói xa lạ rất khẽ vọng từ sau lưng Tuần:

- Đi đi! Nhanh lên! Chạy đi! Chạy về nhà...

Giọng nữ, thanh, rõ ràng, nhưng bé quá và xa lạ quá! Tuần không biết đó là ai, cũng không thể nhận ra đó là giọng nói đã từng bao giờ trong đời mình nghe qua lần nào chưa. Tuần quay đầu nhìn lại. Không ai cả! Chỉ khoảng không đen đen của bóng đêm ập xuống vội vã. Dong mắt nhìn chếch lên một tí, trên rẻo đồi ấy, căn chòi của thầy Hai Tung cửa đã đóng im lìm, hắt ra giữa khoảng đêm bao quanh một đốm đỏ mong manh, leo lét.

Tuần về đến căn nhà dột nát của mình, tuyệt không bàn với Tho lời nào về những gì vừa xảy ra ban nãy. Tho cũng không hỏi, không han. Tình yêu giữa Tho và Tuần luôn còn có một rào cản nào đó, tự cả hai có thể cảm nhận nhưng không tài nào có thể gọi tên hoặc kéo gần được, chỉ đơn giản là giữa Tuần với Tho còn có những khoảng lặng im không chia sẻ.

Tuần xối nước ào ào lên mình, cố tìm cái cảm giác cóng lạnh nhiều hơn là sự lạnh sờn gai óc từ lúc nghe giọng nói ở khu đồi nhà thầy Hai Tung ban nãy đến giờ. Không lâu khô những giọt nước còn bám ở bụng, ở lưng, ở cổ, Tuần mình trần, quần xắn ống tới đầu gối bước từ ngoài vào, chậm chậm tiến tới chỗ cái phản Tho đang nằm quay mặt vào trong.

- Tối nay cho anh... - Tuần lưỡng lự.

Tho không trả lời, vờ như mình đã say ngủ. Từ ngày xảy ra chuyện, từ ngày tuột cái thai, Tho tuyệt nhiên không còn muốn gần gũi Tuần nữa. Cảm giác ấy - cho dù mới chỉ nằm ở suy nghĩ - khiến Tho thấy ngọt ngọt vì bị nhớ về đứa con không thể giữ của mình.

- Tho! - Tuần gọi.

Tho vẫn không cử quây, không động đây gì. Tuần đứng im, nhìn Tho thêm lát nữa rồi thở dài đánh sượt, quay về giường nhỏ trong góc phòng. Bên này, Tho căng mắt nhìn chăm chặp vào tường nhà loang lỗ vôi vữa đã cũ sì, lốm đốm những vệt nâu, vệt xanh ẩm mốc bởi nước mưa. Lim dim mắt ngủ. Và, Tho mơ. Giấc mơ theo Tho suốt cả đời con gái mình...

o o o

Trên triền đồi, cỏ đã chuyển xang vàng, ướp mùi thơm của nắng mùa thu, Tho quất mạnh mái tóc ra phía sau lưng mình. Mái tóc ướt sũng. Cả thân hình Tho ướt sũng bầu quần áo mỏng dính sát vào cơ thể đang mơn mớn sức xuân của Tho. Phê chậm rãi đưa lược chải từng nhát thẳng tắp lên mái tóc thơm mùi bồ kết của Tho.

- Mai mốt lấy chồng rồi, mày vẫn phải ngồi cho tao chải đầu, ghen! - Phê nói, vẫn không dừng tay.

- Mai mốt lấy chồng rồi, mày còn rảnh để chải tóc cho tao mới sợ! - Tho cười thành tiếng.

- Khùng! Kiểu gì tao cũng qua chải đầu cho mày!

- Hay là...

- Hay là gì? - Phê khẽ ngừng tay, hỏi, rồi lại chải, từng nhát, từng nhát... chậm rãi.

- Hay là tao với mày lấy chung một chồng, khỏi sợ mày không chải đầu cho tao được nữa! - Giọng Tho nhẹ, đều, mênh mang... Tho đang nói thật, rất thật!

Phê dừng lược, suy nghĩ lát, hỏi:

- Lấy chồng chung, có sao không, mày?

Tho cười hình hích:

- Không! Chắc khi chồng ngủ với tao, mày sẽ buồn, vậy thôi hà...

Phê quát nhẹ lưng lược lên đầu Tho:

- Tởm!

Tho hát, câu hát nặng trĩu, buồn thiu về trái tim thốn thức vì tình yêu không thành của một cô gái. Phê lay nhẹ vai Tho.

- Đừng hát nữa! Nghe buồn thấy bà... Mà... - Phê lưng khùng.

- Mà gì? - Tho hỏi, thở hắt ra. Tho biết, Phê sắp hỏi gì.

- Mày thương ông Tuần thiệt hả?

- Ừ!

- Ông nghèo thấy bà...

- Ừ!

- Lại mô coi...

- Ừ!

- Tao sợ ông không lo nổi cho mày...

- Ừ!

Và những tràng dài nối tiếp nhau gồm các câu nói lấp lửng cùng

*những từ ừ cụt lủn giữa hai người bạn gái lớn lên cùng nhau thuở
cởi truồng. Nắng thu mềm và ngọt quá! Tho ngẩng mặt, hít thở mùi
nắng. Phê cúi đầu, cố rít lấy mùi cỏ nửa xanh nửa vàng... Bóng họ,
sát vào nhau, trải giữa đôi cỏ thênh thang nắng.*

o o o

*Ngày Tho lấy Tuần, Phê đến, vẫn nói, vẫn cười mà mắt cứ buồn
ướt át. Tho hỏi:*

- Không được ngủ chung với chồng tao, buồn hả?

- Ừ!

- Vậy, sau tối nay đi, qua tao, tao cho ngủ ké bữa.

Phê cười ri rích. Tho cũng cười. Phê gửi cho Tho cọc tiền, nói:

- Giữ mà phòng thân!

- Mà nói khó nghe đó nha!

- Gì mà khó nghe?

- Chồng tao còn sờ sờ đó, cái gì mà phòng thân?

- Thì mà giữ để mua cái gì mà thích.

*- Ờ, nói vậy còn nghe được. Ừ, mà tiền đâu ra nhiều vậy nè,
Phê? - Nói rồi, Tho quay hẳn sang Phê, chờ đợi.*

*Phê không cúi đầu, không giấu giếm, cứ thế, Phê bình thản nhìn
sâu vào mắt Tho, bảo:*

- Tao chắc cũng sắp theo mà, lấy chồng cho xong!

- Lấy ai? - Tho hoang mang, Phê làm gì có người yêu kia chứ?

- Tư Càng!

*Tho chòng chọc nhìn Phê, nhìn như muốn lòi hai con mắt ra
ngoài, mặt biến sắc hẳn.*

- Mà khùng hả? Ổng bằng tuổi ba mà á!

- Ừ!...

o o o

Ngày Phê lấy chồng, Tho đến, cười hay khóc Tho đều không thể

làm. Cười sao nổi khi biết rõ bạn mình vì gì mà có cái đám cưới này? Khóc sao đặng khi hôm nay là ngày vui của bạn. Tho chỉ biết, cưới Phê, Tho phải đến!

Cả họ nhà Tư Càng đông ngùn ngụt kéo tới mừng thằng cháu đích tôn đã ngoài 40 giờ mới lấy vợ, lại là vợ trẻ và đẹp nhất làng. Vì thế, nên của cải nhà Tư Càng dành cho cháu đích tôn hẳn nhiên vui vẻ giao cho cháu dâu đích tôn quản lý - Phê nổi tiếng đảm đang, giỏi giang, nhanh nhay mà!

Phê dòm Tho lom lom:

- Tới phiên mày buồn vì không được ngủ với chồng tao hả?

Tho bật cười:

- Tao không cho mày ngủ với chồng tao, giờ sao dám buồn.

Phê níu tay Tho, kéo Tho ra một góc, thăm thì:

- Mày với ông Thuần ổn chớ, hả?

- Ổn cái gì? Sao tự nhiên hỏi vậy?

Phê thoa thoa bụng Tho:

- Thì ổn cái này nè!

Tho gật, hồn nhiên như những ngày còn là con gái, không gì không thể chia sẻ với Phê:

- Ổn! Nhưng mà ảnh nói... từ từ... - Tho cúi mặt, hơi ngượng khi lần đầu tiên nói về chuyện này.

- Ờ, từ từ. Đợi có chút đỉnh để dành đã, nghen!

- Mà, sao tự nhiên mày hỏi chuyện này?

Phê cười, trơ trẽn nói, không toan tính, không suy nghĩ, chẳng ngần ngại:

- Tao có rồi!

Tho trợn mắt nhìn Phê:

- Cái gì?

- Suyt! - Phê kê ngón tay lên miệng mình, suyt dài - Muốn cả họ nhà chồng tao biết hả? Không vậy, mày nghĩ ông Tư Càng nhà tao

chịu đưa hết đất đai nhà cửa cho tao chắc?

o o o

Tho tỉnh dậy, người ngợm đã không còn chút cảm giác gì đau hay mệt mỏi. Tưởng Tho sẽ tự mình thấy mừng vì bản thân mình khỏe hẳn, ai ngờ thấy cứ trống trơ với cảm giác mình đã trở lại với đời, Tho cau mày, khó chịu. Hươu chân xuống đất tìm dép, nhìn quanh tìm Tuấn... không gì Tho tìm mà có cả!

Phê lại qua Tho như tất tả những ngày trước đó, từ lúc Tho hư thai được thầy Hai Tung cứu, vẫn với giỏ nhựa trên tay cùng lĩnh kính đồ.

- Mày tính đi đâu đó? - Phê hỏi khi thấy Tho đang chực đứng dậy - Nằm nghỉ đi cho khỏe hẳn đã!

- Nghỉ gì nghỉ ác, cả tháng trời... - Tho cười - Tao khỏe rồi mà! Muốn dậy phơi bồ kết gọi đầu.

- Tao nấu rồi nè, trong bình thủy, để tao gọi cho mày. - Vừa nói, Phê vừa đi thẳng ra nhà bếp, lấy cái thau to bằng nhôm ra.

o o o

Giữa cánh đồng gay gay nắng giao mùa từ thu sang đông, chớm chút lạnh chưa ngắt hẳn của buổi ban sáng, Tho quạt mạnh mái tóc dài đen óng của mình ra sau. Và, Phê vẫn đều đặn chải từng nhát lược thẳng tắp trên mái tóc của Tho. Tho bâng quơ ư ử không thành lời một bài hát. Phê dừng lược, lắng nghe:

- Tao chưa nghe bản này!

- Ủ!

- Bản gì vậy?

- Về một người đàn bà phát hiện ra chồng mình ngoại tình với bạn thân mình...

Phê dừng hẳn lược, cúi đầu, có lẽ, Phê tìm mùi cỏ... Tho đứng dậy, đưa thẳng đít quần về mặt Phê vẫn ở phía dưới:

- Tao đi thành phố!

- Tho! Nghe tao nói... Tao... - Phê ngập ngừng, cố tìm lời.

- Tao đi kiếm tiền! Mày vẫn biểu tao phải có nhiều tiền để sanh

con còn gì?

- Nhưng mà...

- Nhưng mà có nhiều kẻ, lắm tiền cũng không sanh được đứa con, hử Phê? - Lần đầu tiên, Tho gọi tên Phê theo kiểu này.

Giữa sườn đồi, nắng đã trải vàng cái vàng vọt hiếm hoi giữa giấc giao mùa của mình, đổ bóng hai cô gái một đứng trên cao, một ngồi dưới thấp với nhìn... Giữa đồi cỏ, bóng Tho, bóng Phê... sao nay chơ vơ...

Nhà Tư Càng, tức nhà Phê, làm giỗ to. Lúc nào nhà họ chả làm giỗ to nhất cái xứ này. Đơn giản, họ thuộc gia đình có đông đúc họ hàng nhất, và, họ là những người giàu nhất làng này.

Mọi người bát nháo trò chuyện, ăn uống. Tiếng rì rầm tám chuyện, tiếng choèn choẹt nhai thức ăn nghe chói tai. Rồi, tất cả im bật!... Thầy Hai Tung đi trước, mẹ đàn bà cầm theo sau, lẻo đẻo như một con chó ngoan ngoãn đi theo chủ. Đi ngang qua chỗ nào, bà con ngồi chỗ đó đều cúi đầu kính cẩn chào thầy. Thầy Hai Tung tử tế chào đáp lễ.

Tư Càng ở trong cùng dãy bàn tiệc trải khắp sân nhà mình, sát cánh cửa vô nhà, xăm xăm bước ra, đón thầy Hai Tung. Phê cũng sấn theo bước chồng, tiến lại. Tư Càng tới gần thầy Hai Tung, cúi rạp người, chào thầy. Thầy Hai Tung vẻ lạnh lùng một chút, gật đầu cho có lệ với chủ nhà. Tư Càng giơ tay, ý rước tay thầy về phía bàn đã chuẩn bị sẵn dành riêng cho thầy. Thầy Hai Tung lạnh lùng, không chìa tay ra trước. Thầy nhìn Tư Càng, có phần khó chịu.

- Thầy không tiếp xúc với đàn ông! - Thầy Hai Tung nói, không ngần ngại.

Tư Càng thoáng bất ngờ, hơi bối rối và có chút cụt hứng. Phê sải bước dài của mình về phía trước, thỉnh thoảng. Thầy Hai Càng đảo nhanh mắt qua gương mặt thanh tú của Phê, xuống cái cổ cao trắng ngần, đến gờ ngực căng tròn phập phồng dưới lớp áo bà bà, dừng ở cánh tay Phê đang chìa ra phía trước mặt thầy. Thầy Hai Tung khẽ mỉm cười.

Thầy Hai Tung chậm chậm giơ bàn tay mình, chạm vào phần cổ tay được che da thịt bởi tay áo của Phê. Phê thoáng rùng mình. Cảm giác như có luồng điện chạy từ vết chạm của thầy Hai Tung thẳng vào, tỏa ra khắp cơ thể mình... Hay, cái cảm giác ấy bởi Phê đã kịp bắt gặp cái quắc mắt rất nhanh, cup đi cũng nhanh không kém của mẹ cầm từ phía sau lưng thầy Hai Tung?

o o o

Tuần đi nhanh vô nhà, vừa đi vừa nói:

- Anh nấu cháo cá lóc cho em ăn nghen!

Không có tiếng Tho trả lời! Tuần khựng lại, đảo quanh mắt một vòng nhà, nhìn vào căn phòng tối đưng tủ quần áo của Tho, cửa khép hờ, Tuần mỉm cười, có lẽ Tho đã bắt đầu muốn sửa soạn trở lại. Kể cũng tội, hai đứa con gái đẹp nhất làng là Tho và Phê, đứa lấy chồng giàu nhất làng, đứa theo Tuần về căn nhà được liệt vào hàng không có cái nào tồi tàn hơn... Tuần đã cố gắng hết sức để mỗi năm sắm cho Tho mấy bộ quần áo tử tế, ít cây son rẻ tiền để Tho còn cơ hội trang điểm lại mình, cho bớt tủi với bạn bè, với chòm xóm...

- Anh ra bếp nấu cháo, em xong thì ra đây, nghen! - Tuần nói rồi đi thẳng ra sau.

Ngay bếp, nơi mà Tho chắc chắn ngày nào Tuần cũng sẽ đứng ở đó, mảnh giấy nhỏ được chèn vội bởi một viên đá, vồn vện mấy từ: "Em đi! Em cần thời gian để quên chuyện của anh, của em...". Tuần thẫn thờ đọc tờ giấy...

o o o

Mụ câm đứng một mình ở ngoài. Khách khứa đã về hết từ lâu. Trời bắt đầu nhá nhem tối. Trong phòng khách, thầy Hai Tung ngồi ở ghế tựa, Tư Càng và Phê bắt ghế nhỏ ngồi khom khom trước mặt thầy.

- Đưa tay thầy coi! - Thầy Hai Tung nói, lạnh lùng.

Phê chậm rãi đưa cánh tay mình ra phía trước, thoáng khựng lại khi nghĩ đến cảm giác dòng điện chạy dọc mình như lần đầu tiên thầy Hai Tung chạm phải, nghĩ đến cái nhìn của mụ câm. Thầy Hai Tung đặt hai ngón tay của mình lên ngay cổ tay của Phê, nghe ngóng lát, thầy phán:

- Thai sắp lặn trước, còn nhỏ, hả?

Phê tái mặt. Tư Càng tái mặt. Không ngờ bắt mạch vài giây thầy Hai Tung đã nhận ra được chuyện xảy đến với họ mấy tháng trước. Vẫn đặt hai ngón tay trên cổ tay Phê, thầy Hai Tung tiếp:

- Tâm bệnh mà ra, buồn phiền mà tuột mất đứa nhỏ!

Tư Càng cúi gằm mặt xuống đất, di di bàn chân sát ngay chân ghế mình ngồi. Cậu thầy nói, chẳng khác nào gáo nước lạnh tạt vô

mặt Tư Càng. Rõ ràng, chuyện Tư Càng lên thành phố, đua đòi bia ôm bia ọt làm Phê buồn bực mà sinh bệnh chứ còn gì...

Thầy Hai Tung nhìn Phê, cố tìm thấy một biểu hiện, dù là nhỏ nhất, nhưng, ngoài cái tái mặt từ câu đầu thầy phán, Phê tuyệt nhiên không còn biểu hiện nào về cảm xúc của mình trên gương mặt. Thầy Hai Tung rút tay lại, suy nghĩ lát, thầy nhìn Tư Càng, biểu:

- Đưa tay thầy coi!

Tư Càng vội vàng đưa tay ra, như sợ thầy Hai Tung đổi ý. Thầy nhìn hành động của Tư Càng, thoáng cười:

- Thiết tình là thầy không bao giờ chắn mạch cho nam, nhưng nể mặt chú Tư cứng kiểng tử tế, có tâm với đạo, với thầy, thầy phá lệ.

- Cảm ơn thầy! Cảm ơn thầy! - Tư Càng gật lia lịa, cảm ơn rồi rít.

Cũng hành động đặt hai ngón tay lên cổ tay, cũng nghe ngóng vài giây như ban nãy, thầy Hai Tung rút tay lại, thở ra:

- Sức khỏe chú Tư không tốt! Chuyện có con là hơi khó...

Tư Càng lo lắng:

- Vậy giờ tính sao, thầy?

- Chiều mai, chập tối, biểu cô Tư lên chỗ thầy, thầy cho ít thuốc về mà uống...

o o o

Tuần thậm thụt ngoài cửa, lóng ngóng đợi Phê ra. Nghe mấy tiếng huýt, Phê vội vã bước ra ngoài, không quên ngoái đầu lại tìm coi Tư Càng có đi theo hay không. Vừa thấy Tuần, Phê đã vội vã kéo ra góc tối, hỏi:

- Khùng hả? Giờ này qua đây chi?

- Tho bỏ đi rồi!...

Phê chết sững. Cứ tưởng những gì Tho nói chỉ là lúc Tho ở tận cùng buồn bực, đau khổ mà nói, không ngờ Tho làm thiệt.

- Tại sao Tho biết? - Tuần hỏi, giọng khắc khoải thật sự.

- Biết cái gì?

- Còn gì nữa...

Phê xua tay lia lịa:

- Không biết cái gì hết á! Đi về đi. Để Tư Càng ra, ông thấy là to chuyện...

Tuần về. Phê bước vội vô nhà. Tư Càng ngồi rít thuốc, rít mạnh, khói mù mịt cả gian phòng tối đen.

- Ai vậy? Thằng Tuần hả? - Tư Càng hỏi, Phê giật mình.

- Qua báo là con Tho bỏ đi...

- Tho đi đâu?

- Tui không biết!

Tư Càng lại rít thuốc. Cả gương mặt Tư Càng già nua rõ - mờ theo ánh lập lòe đỏ của đầu thuốc.

- Em thiệt giận anh tới mức đó, hả Phê?

- Tui...

- Em xưng tui với anh từ hồi đó tới giờ! Trong lòng em, anh đáng tởm lắm hả?

Hình như, thoát ra khỏi cái tùm hùm của ngôi làng nhỏ xíu xiu, nghèo nàn đó là Tho đã thoát xác khỏi cái thứ tưởng mặc định cho đời mình. Không còn khổ sở. Không còn bi thương. Không còn hèn kém... Mọi thứ mới mẻ, trơn tru, tốt đẹp cứ thế đến với Tho tự nhiên như nó nghiễm nhiên phải thế!

Tho không có cái vẻ lơ lảo dòm ngó tò mò của một kẻ chân ướt chân ráo từ quê ra thành phố. Tho thản nhiên đứng giữa ngùn ngụt người lại kẻ qua, ưỡn ngực, hít thở cái không khí đầy bụi bặm mà với Tho lại quá đổi thơm tho ấy. Rồi, Tho thản nhiên mỉm cười với cái thế giới ồn ào mà tự Tho đã quyết dẫn mình vào.

Gã xe ôm lừ lừ tiến thẳng tới Tho, hỏi nhát gừng:

- Xe ôm không?

Tho Lắc. Gã taxi nhìn ngó thái độ của Tho đối với gã tài xế xe ôm, cười nụ cười của kẻ tưởng chắc mình sẽ thắng, tiến lại, hỏi:

- Em về đâu? Anh chở em về.

Tho nhìn gã, lại lắc đầu. Hai gã xe ôm và taxi cứ thế, nhìn Tho rồi nhìn nhau. Tho không nhìn họ, không buồn nhìn đến. Có tiếng nói khe khẽ vọng lại từ sau gáy Tho:

- Đi đi... Đừng nhìn họ, họ không tốt đẹp gì đâu!

Tiếng nói này, phải, chính nó, đã theo Tho từ cái đêm thầy Hai Tung xốc Tho lên thuyền của thầy lúc Tho sảy thai. Lúc đó, nó bảo Tho: "Cố đứng dậy mà chạy, đừng để hấn chạm đến mình...". Tho đã cố mở mắt ra tìm thủ ai nói, nhưng cái cảm giác đau đớn, sợ hãi vấy lấy Tho như con bạch tuột ôm từng cái vòi nhớp nháp chặt sát vào Tho. Và, Tho đã không đủ sức để nghe theo tiếng nói ấy. Lần ấy, thầy Hai Tung không làm gì Tho ngoài giúp Tho giữ tính mạng của mình, nhưng không hiểu sao, Tho đã luôn tin tưởng vào cái giọng nói xa lạ, rên rĩ cứ trôi từ gáy trôi đến tai mình ấy... Nó đã bảo nguy hiểm, ắt hẳn Tho sẽ không gặp may, thế thôi!

Tho toan dậm bước đi tới, gã xe ôm chụp vào cánh tay Tho, gặng:

- Đi đâu, tui chở đi!

Tho nhẹ nhàng quay đầu sang bên, nhìn gã bằng cặp mắt đen lay láy, đẹp mê hồn của mình, mỉm cười:

- Không cần ạ!

Như bị thôi miên, gã xe ôm thả tay Tho ra, bản thân rồi chỉ biết đứng im nhìn theo dáng Tho. Khi gã tài xế taxi toan bước theo Tho, gã xe ôm chụp mạnh vào tay gã taxi, hét một tiếng gầy gọn:

- Đứng!

Tho ra đến cổng bến xe, một bóng người xa lạ trờ tới trên chiếc xe máy đắt tiền bóng cáu cạnh.

- Tìm nhà người quen hả em? Ở đâu, anh chở đi...

- Đứng, Tho! Đứng lên xe của hănh! - Tiếng nói ban nãy lại phát ra từ phía gáy Tho.

Tho cười buồn, không nói thành tiếng, bởi Tho biết, nó có thể đọc được suy nghĩ của Tho: "Không thì biết phải làm sao đây?"...

o o o

Khoa hỏi, chẳng cần để ý đến thái độ của Tho:

- Em còn trinh chứ?

Tho lắc, thản nhiên trả lại Khoa như kiểu Khoa đã thản nhiên hỏi Tho. Khoa cười:

- Gái quê giờ cũng vậy hà...

- Quê hay thành phố, có chồng còn trinh chắc đều bị gọi là điên!

Khoa trơ mắt nhìn Tho, giọng điệu Tho sặc mùi thành phố dẫu tính cho chi li, Tho chỉ mới ở đây được chừng vài chục tiếng đồng hồ.

- Em có chồng rồi? - Khoa hỏi.

Tho lại gật. Tho mỉm cười. Khoa thở ra, nói trống không:

- Mất giá!

- Nó sẽ đem bán mày đó, Tho! - Tiếng nói ấy lần đầu tiên gấp gáp sau gáy Tho phả lại.

- Cứ bán đi! Giá trị không nằm ở đó đâu, anh đừng lo! - Tho

bình thần nói, như kiểu mọi thứ đã được sắp đặt cả rồi, và, Tho không chống cự làm gì đâu.

Khoa giật mình. Lần đầu tiên - lần duy nhất Tho thấy kiểu áp úng ấy từ Khoa. Có lẽ, Khoa không thể nghĩ, con gái quê vừa dậm chân vào thành phố đã biết trước mình gặp ai, mình bị bán đi đâu. Mà, duy chỉ một lần này vậy thôi, sau này, vĩnh viễn, không bao giờ Tho còn nhìn thấy Khoa ngập ngừng.

Khoa ngay lập tức bình thường trở lại, vẫn cái giọng ăn nói thẳng tuột, không suy nghĩ:

- Nếu đã vậy, tối nay ở với anh!

- Đừng Tho! Còn Tuần... - Giọng nói trở sang kiểu vài vủ.

Tho cau mày, cố không hét lên thành tiếng bực bội: "Tuần thì sao? Tuần là gì chứ? Cũng chỉ là một thằng đàn ông đê tiện và không bao giờ hiểu ý nghĩa của hai từ chung thủy!"...

Đêm đó, Khoa và Tho làm tình. Lần đầu tiên Tho được tận hưởng cái cảm giác lạ lẫm của những tư thế chưa bao giờ Tho dám nghĩ tới, cũng như, nếu không có Khoa, chắc Tho cũng chẳng bao giờ biết tới. Khoa lật Tho qua lại, người rung lên theo cái khoái cảm chạy dọc cơ thể được mơn trớn bởi tiếng rên rỉ rất thật tình của Tho. Tho nói đúng, giá trị không nằm ở trình tiết. Gái trinh, chắc không thể cho Khoa cảm hứng theo kiểu này... Khoa vật ra, thỏa mãn, phê phờn ngủ. Tho nằm nhìn Khoa, cái mũi này, giống mũi Tuần quá. Tho thêm thiếp ngủ... Tho mơ...

o o o

Trên đồi cỏ rợp chút nắng đỏ hoạch cuối ngày, Phê nhìn Tho, vẫn cái nhìn thương yêu của đứa bạn gái xem đứa kia còn hơn cả chị em ruột rà của mình. Phê chìa đến trước mặt Tho chén canh vừa rót ra từ cà-mên:

- Nè, tao hầm gà tre cho mày đó!

- Người ta nói, thuốc Bắc không tốt cho thai... - vừa nói, Tho vừa đỡ chén canh từ tay Phê, xoa xoa bàn tay còn lại của mình xuống cái bụng đã tròn tròn lồi ra một móm chỗ rốn của mình - thuốc Bắc mát quá!...

- Khùng! Cái đó là thời gian đầu thôi, thai mày giờ lớn rồi,

không sợ!

Tho vẫn ngần ngừ, chưa uống vội. Phê không giục, cúi đầu vào giỏ nhựa, lôi ra chiếc lược bằng ngà đen bóng loáng, dịu dàng chải tóc cho Tho:

- Mai tao nấu bồ kết gội đầu cho mày, nghen!

Tho cười! Tho gật! Tho dốc chén canh vào miệng mình. Tho uống...

o o o

Tho cựa người từ rất khẽ đến mạnh dần rồi chuyển sang quằn quại. Cảm giác đau đớn của chính xác cái ngày Tho sảy thai, cái ngày Tho uống chén canh Phê nấu trở lại rất thật với Tho lúc này. Mồ hôi Tho nhễ nhại đổ... Tho ú ớ cố gọi ai đó giúp. Có lẽ, Tho không thể nhớ ra, người nằm cạnh Tho lúc đấy sẽ là Khoa. Tho không nhớ, nên, Tho không thể gọi tên... Quặt quai thêm lát nữa, Tho nghe tiếng xoảng chén rớt rơi, bể toang giữa đất... Tho giật bắn mình ngồi thẳng dậy. Mồ hôi rỏ thành dòng. Tho nhìn quanh... Không ai cả! Chỉ Tho với Tho trong căn phòng thơm nước hoa. Lạ lùng...

Theo lời thầy Hai Tung, Phê đợi chiều tối, xách giỏ nhựa đựng ít đồ cúng và cả phong bì dày tiền, quả giỏ tiến từ nhà mình đến sườn đồi có lều thầy ở trên cao.

Trời sầm tối nhanh. Phê bình thần đi. Với Phê, đời, người, có quá nhiều thứ đáng sợ rồi, nếu cứ thêm những thứ mà mình không thấy vẫn sợ thì thật không thể nào sống thanh thản, nên, Phê chẳng thấy sợ gì... Từ chỗ Phê sang chỗ thầy Hai Tung mất khoảng gần hai chục phút đi bộ, cũng không nhiều nhận gì so với quãng chạy của những ngày còn con gái cùng Tho thả trên đồi cỏ, sao nay Phê thấy mệt thế này?

Đốm đèn đỏ lập lòe từ túp lều của thầy Hai Tung hắt ra hiu hắt phía trên cao. Phê hít sâu, thở hắt ra rồi dấn bước nhanh thêm chút nữa. Có tiếng loẹt xoẹt nhón nhột chạy ngang chân Phê. Phê không giật mình, không sợ hãi, chỉ hơi vội vàng nhìn xuống chân mình. Con chuột đồng to bằng vế chân giơ cặp mắt đen láy của nó nhìn Phê chằm chằm. Phê thở cái khi, bực mình ngay chính với thứ quá bé nhỏ ấy - thứ bé nhỏ không đủ để cản đường phê. Rồi, Phê ngẩng lên, đi tiếp.

Mụ câm đứng sát Phê ngay khi Phê vừa ngẩng lên nhìn, sát đến độ gần như chạm vào được mặt nhau. Phê giật bản mình, nhảy thối lui một bước, loạng choạng.

- Bà... bà làm tui giật mình! - Phê nói, có vẻ bực mình thật sự.

Mụ câm nhìn Phê chớp rồi lừ mắt, chỉ tay về phía hông túp lều. Phê nhìn theo tay mụ câm chỉ, không thấy gì, nên không hiểu ý mụ chỉ gì.

- Tui không hiểu! Bà muốn gì? - Phê hỏi.

- Tới chỗ đó! - Bà câm hốt nhiên trả lời.

Phê lại lần nữa giật mình, ú ớ nhìn mụ một chớp rồi xò ra, cười khùng khục.

- Thì ra bà không câm!

Mụ câm lừ mắt nhìn Phê. Phê vẫn cười:

- Đừng có dọa tui bằng cái nhìn đó, không được đâu!

Mụ câm nhìn Phê, vô hồn, quay lưng đi thẳng về hướng ban nãy mụ vừa chỉ Phê. Phê dần bước đi theo sát sau mụ.

- Sao bà có thể im lặng lâu vậy? Tại sao phải giả bộ là mình bị câm?

Mụ câm lầm lũi đi, không trả lời. Phê vẫn ngoan cố:

- Im lặng đâu phải là cách hay...

Mụ câm dừng lại ngay chỗ hàng rào bên hông túp lều của thầy Hai Tưng, chỉ vào một lỗ chó nhỏ nhỏ phía dưới hàng rào:

- Chui qua đi!

Phê tròn mắt nhìn mụ câm, ngơ ngác:

- Cái gì? Chui qua? - Phê lắc đầu nguây nguây - Đừng hòng!

Mụ câm giơ tay, giật mảnh chiếc giỏ nhựa đựng lễ cúng trên tay Phê:

- Chui qua đi! Nếu không thì về đi!

o o o

Phê bực bội phủi phủi mớ đất bám ở phần ngực áo mình, quơ tay ra sau lưng lần tìm vết rách do gai kẽm hàng rào cấu vào xé rách lúc Phê chui qua. Thấy mình y chang con chó trốn tội ăn vụng, tức không chịu được!

- Cô Tư hả? Vô đi! - Giọng thầy Hai Tưng đều đều trầm ấm vang lên.

Phê ngẩng đầu lên, lại thấy mụ câm đứng ngay sát trước mình từ bao giờ, chìa giỏ nhựa ngược trả lại cho Phê. Phê giằng chiếc giỏ, hậm hực bước thẳng vô cửa lều đang hé hé mở.

Ba cái bóng đèn quả ớt trên bàn thờ yếu ớt hắt mảng đỏ rộng khắp gian phòng. Phê không thấy tối vì đã quen với bóng tối ở ngoài trời từ nãy tới giờ, chậm rãi bước vào trong. Không khí âm u, ngột ngạt, mùi tanh tử bốc lên khiến Phê thoáng rùng mình. Thầy Hai Tưng ngồi ở góc tối gian phòng, ngoắc tay:

- Vô trong này, cô Tư!

Phê lừng khừng, bắt đầu cảm giác thấy sợ - mà, Phê thật không biết mình đang sợ gì nữa - run run bước chậm rãi tiến về phía thầy

Hai Tung đang ngồi. Thầy Hai Tung cười mà Phê không thể thấy, có lẽ vì Phê đang cắm cái nhìn của mình xuống đất, không dám ngẩng lên nhìn thầy.

- Cái gì trong đó? - Thầy Hai Tung trở tay vô giỏ nhựa trên tay Phê, hỏi.

- Dạ... chút lễ cúng thầy!

- Bày đặt làm chi? Tính thầy sao, ai cũng biết, hổng lẽ cô Tư không biết?

- Dạ, con biết! Ai cũng biết thầy tấm lòng bao la, cứu người giúp người không phải để nhận lễ. Nhưng, nếu con tới mà không đem lễ, con thiệt thấy xấu hổ...

- Thôi được rồi, cô Tư có lòng thì thầy cũng xin nhận! Cô để đó đi! Mà... có thịt thà gì trong đó không? Thầy ăn lạt...

Phê lật đặt lắc:

- Dạ không, thầy! Con biết thầy ăn lạt, chỉ toàn là bánh trái thôi, thầy!

- Ờ, vậy thầy nhận! Cảm ơn cô Tư!

Lúc Phê đang để giỏ xách lên bàn, thầy Hai Tung gọi lớn ra ngoài:

- Bà! Bà ơi!

Mụ câm lừ lừ tiến vô trong, nhìn thầy Hai Tung và Phê dăm dăm, không nói, cũng chẳng có ý tỏ vẻ kiêng dè thầy.

- Tui tiếp cô Tư, đừng có ai vô làm phiền, nghen! - Những từ đừng ai làm phiền được thầy Hai Tung nhấn rất mạnh.

Mụ câm khịt mũi, không trả lời, quay trở ra. Cánh cửa vốn ọp ẹo nay như muốn leo khỏi bản lề sau cái đập đánh sầm của mụ. Phê ngoái ra nhìn. Bất thành linh, bàn tay thầy Hai Tung lạnh cóng chộp về phía Phê...

o o o

Phê giật nảy người, quay ngoắc lại. Thầy Hai Tung đã đứng cạnh Phê từ lúc nào. Sao, thầy và con mụ câm đi theo hầu thầy cứ như mèo, cứ như ma quỷ, làm gì cũng không phát ra tiếng động,

cũng chẳng tạo gió hay cảm giác gì với người xung quanh? Thầy Hai Tung thả tay Phê ra, từ tốn:

- Tui làm cô Tư giật mình hả? Tính biểu cô Tư đừng để ý tới bà đó làm gì thôi!

Phê ngượng ngập với cái suy nghĩ vừa thoáng qua ban nãy của mình, lắc đầu, ấp úng:

- Dạ không, thầy...

Thầy Hai Tung giơ cánh tay của mình lên, chìa về phía Phê một chiếc áo bà ba đỏ, nói:

- Thay áo đi, cô Tư. Sạch sẽ để thầy làm lễ...

- Ủa, sao phải...

- Không ai nói với cô Tư hả? Thầy luyện Thiên Linh cái, thầy cúng âm binh trong nhà thầy, dơ dáy vậy, sao cúng kiếng được, cô Tư?

- Nếu sợ dơ sao thầy...

Thầy Hai Tung nhìn Phê, cái nhìn vô hồn, vô cảm, lạnh lùng đến sờn gai ốc:

- Cô hỏi chuyện chui qua cái lỗ hả?

Phê ngập ngừng gật, thật sự bắt đầu sợ mình làm phật ý thầy. Thầy Hai Tung nhẹ nhàng cười:

- Luật của đạo này nó vậy, cô Tư!

Phê không dám hỏi thêm gì, cũng không dám tỏ thái độ không vừa lòng với tất cả những gì mình nhận được từ ngay ở dưới chân đòi lên lều thầy. Phê ngó quanh tìm chỗ thay áo. Thầy Hai Tung nói nhanh:

- Cô Tư cứ thay đi, không có ai đâu mà ngại...

Phê khó khăn chấp nhận chuyện mình phải cởi áo trước mặt một người đàn ông lạ, nhưng, nếu không làm vậy, Phê biết phải làm sao? Nếu không làm, thầy phật lòng, thầy không bắt bệnh kê thuốc cho Phê, cho Tư Càng, rồi giận lẫy luôn, chắc còn mệt mỏi hơn. Nghĩ tới đó, Phê đưa thẳng tay lên hàng cúc áo, lần từng cái một, tháo ra...

Thầy Hai Tung như đoán được ý nghĩa của Phê, thầy quay đi một góc (trong khi Phê cũng đã quay lưng lại với thầy từ lúc cởi cái cúc đầu tiên). Thầy nói, cốt để Phê bớt phần nào cảm giác mắc cỡ, khó chịu:

- Cô Tư nghe về Thiên Linh cái chưa?

Phê khẽ dừng tay ở cúc áo thứ hai, chậm rãi trả lời:

- Dạ chưa, thầy!

- Linh thiêng lắm, cô Tư! Người luyện thành Thiên Linh cái có thần thông, biết đủ chuyện, biết độn thổ...

Phê cứng người nghe chuyện phép thuật của thứ tà thuật mà thiên hạ đã đồn thổi lâu nay, khó khăn cởi tiếp chiếc cúc thứ ba:

- Con tưởng thầy chỉ bắt mạch, bốc thuốc.

- Thì thầy vẫn hốt thuốc đó chứ! Nhưng, có nhiều người, bị nhiều thứ bệnh mà ngại, không dám nói ra, thầy cố luyện Thiên Linh, cũng chỉ để biết thêm nỗi khổ của bà con mà giúp...

Phê không nói năng gì, lần tiếp đến chiếc cúc cuối cùng, dứt khoát tháo nó ra. Thầy Hai Tung vẫn quay lưng lại, nói tiếp:

- Cô Tư đừng nghĩ, cái đó là tà thuật, là xấu. Âm binh, âm hồn cũng có người tốt chứ, cô Tư. Chỉ tại họ oan uổng gì đó, đi không đặng, ở lại giúp thầy một tay, coi như là tìm cách siêu thoát.

Phê đã cởi bỏ chiếc cúc cuối cùng, chuẩn bị cởi hẳn chiếc áo bà ba dính đất và rách một đường ở trên lưng của mình ra. Thầy Hai Tung vẫn đều đặn, nhẹ nhàng:

- Quan trọng là ai luyện, luyện như thế nào và luyện để làm gì thôi, phải không cô Tư?

Phê dạ khẽ một tiếng, khẽ ngoái đầu lại theo quáng tính của một người phụ nữ sắp sửa cời đồ trước người khác. Phê không thể quay lại tận phía sau. Phê không thể thấy thầy Hai Tung. Thở hắt ra cái, Phê lột bỏ chiếc áo của mình. Vòng tay của thầy Hai Tung nóng ran, hập hẩn cái hơi hám thềm thuồng của thầy vào vòng eo thon nhỏ của Phê từ phía sau...

o o o

Phê chụp hai tay của mình vào hai cánh tay của thầy cứ quăn quanh cơ thể Phê, cố đẩy ra. Thầy Hai Tung áp cái miệng của thầy vào sát tai Phê, nói khe khẽ trong nhịp thở bắt đầu gấp gáp:

- Cô Tư chắc biết tại sao cô Tho sảy thai, hử? Cô Tư thân với cô Tho quá mà...

Phê khựng lại, toàn thân cứng đờ, sợ điếng người trước câu nói rất đều, rất nhẹ mà hàm ý dọa dẫm rất mạnh của thầy Hai Tung. Thầy Hai Tung cười lạt, vẻ thỏa mãn vì chỉ với một câu nói đã cột lại được bản năng chống cự của Phê. Hai bàn tay thầy nói lỏng ra khỏi vòng eo Phê một chút. Phê đã tưởng thầy buông tha mình. Không ngờ, ngay vừa khi chúng nói lỏng ra, chúng đã chộp rất mạnh, rất vội vã vào hai bầu vú căng tròn ngoan ngoãn nằm dưới lớp xu-chiêng mỏng đánh của Phê. Đến lượt Phê dồn dập thở.

Có tiếng thành thành như ai đó động thứ gì rất cứng vào tường gỗ căn lều. Phê giật mình. Thầy Hai Tung giật mình. Thầy vẫn không buông Phê ra, quát lớn ra ngoài:

- Đừng có trở chứng!

Tiếng động thùm thùm ngưng bật, trả lại cho Phê, trả lại cho thầy Hai Tung khoảng lặng im giữa bóng đỏ yếu ớt hắt ra từ mấy bóng đèn quả ớt trên bàn thờ cùng hơi thở nóng dần của thầy Hai Tung phả vào tai Phê.

Thầy Hai Tung lần mấy ngón tay ngọc ngậy không ngừng của mình vào trong mép áo xu-chiêng mò tìm thứ mà thầy chắc chắn sẽ khiến Phê rũ mềm người đi. Thầy đưa chiếc lưỡi ướt át, nhớp nhúa của thầy đảo quanh vành tai Phê. Phê hỏn hển thở, vẫn cố cự mình, dẫu rất khẽ.

- Cái thai của cô Tư với người ta, làm chú Tư khổ sở vì tưởng mất con ruột của mình, đó cô Tư! - Lại một đòn nữa giáng thẳng

vào tai Phê, chạy nhanh đến não...

Phê rít qua kẽ răng, không thể mở tròn miệng mà van xin nữa rồi:

- Thầy, thầy... tha cho con...

- Thầy có làm gì cô Tư đâu mà cô Tư phải xin tha?

- Chuyện đó... chuyện này...

Một bàn tay của thầy Hai Tung đã kéo mạnh áo xu-chiêng của Phê xuống, lộ cả hai bầu vú căng cứng của Phê, tha hồ thầy nhào nặn, cấu véo, bàn tay còn lại của thầy Hai Tung đã lặn vào trong lưng chiếc quần nái đen...

- Thầy nói rồi, cái gì người ta không dám nói, cô Tư không dám nói, thầy đều biết hết! Biết để mà còn giúp... - giọng thầy Hai Tung khả ố vô cùng.

Phê nhắm nghiền mắt, có giọt long lanh nào đó lăn vội vã ra khỏi khóe mắt Phê. Thầy Hai Tung vẫn lặn bàn tay kia của mình xuống sâu hơn nữa:

- Cha của con cô Tư biểu cô Tư bỏ nó, sợ lộ chuyện mà sống không yên, nên cô Tư trả thù, hén! - thầy Hai Tung ngưng một lát, cảm nhận rõ ràng cơ thể Phê đang run lên vì sợ - Chuyện đó cũng dễ thông cảm mà! Chỉ tội là tội mấy đứa nhỏ, chưa kịp hít thở đã...

Phê biết, biết rõ, mình không thể thoát hôm nay và sau này cũng vậy. Giờ, cách duy nhất là giữ im lặng từ thầy Hai Tung, để mọi thứ trôi đi theo cái cách mà Phê hằng mong muốn... Phê quay vội người lại, ngửa hẳn ra bàn, kéo đầu thầy Hai Tung vục vào ngực mình đang phập phồng thở...

o o o

Thầy Hai Tung đưa cho Phê chiếc áo khác của Phê, Phê khẽ giật mình. Thầy cười:

- Thầy muốn lấy cái gì mà chả được, cô Tư! Cô mặc áo này vô đi, để chú Tư khỏi mất công sốt ruột...

Phê biết, đời mình rồi sẽ bị đẩy đến đâu từ sau hôm nay. Nhưng, ngoài con đường này, Phê không còn bất kỳ lựa chọn nào nữa cả! Phê vội vã mặc áo vào, ngồi thẩn thờ trước mặt thầy.

Thầy Hai Tung không nhìn đến Phê nữa, thò tay xuống phía dưới chiếc bàn, lôi ra bọc giấy vàng vàng:

- Thuốc của chú Tư đây, cô Tư!

- Thuốc này là...

Thầy Hai Tung nhếch một bên mép lên. Lần đầu tiên, Phê để ý rõ ràng gương mặt thầy. Đẹp! Tuy hơi già, dấu sao cũng chưa già bằng Tư Càng chồng Phê, nhưng rõ ràng là thầy rất đẹp, đặc biệt là khi thầy cười kiêu nửa khinh bỉ, nửa bất cần này:

- Cô Tư biết rõ quá là chú Tư không có con được mà...

Phê giương mắt nhìn thầy. Đã thôi không còn cái kiêu giật mình hốt hoảng vì chuyện gì thầy cũng biết nhưng, càng dần đi sâu vào câu chuyện bắt bệnh, bốc thuốc theo kiểu này của thầy, Phê càng cảm thấy cuộc sống của mình bị đe dọa.

- Thuốc này là của cô Tư!

- Con bệnh gì mà phải uống thuốc, thầy? - Phê thoáng lo lắng cho chính mình.

- Một lần thì giả bộ có thai, bị sảy, một lần thì bị ép uống thuốc mà sảy... chú Tư nghĩ cô khó giữ thai, khó đậu thai là bình thường. Cũng nên uống gì cho chú Tư yên tâm.

Phê thở dài. Thôi rồi, chả còn gì là bí mật nữa trước thầy Hai Tung. Phê quảy giỏ nhựa rỗng không của mình về. Thầy Hai Tung nói với theo:

- Thầy sẽ biểu người dặn chú Tư đều đặn cho cô lên đây lấy thuốc...

Phê không dám quay lại. Nghe câu nói đó, Phê thấy lộn lạo, buồn nôn. Nghĩa là, giờ trở đi, Phê sẽ phải đều đặn tới đây thỏa mãn cái dục vọng cho người đàn ông được cả làng xướng danh là thầy, nhưng với Phê, đó chỉ căn bản là một thằng đàn ông đem bí mật của đời Phê ra để đẩy Phê đi theo cái cách hắn muốn...

Khoa mê mẩn Tho như thằng nghiện nghiện ma túy - không có là không chịu được. Từ sau cái lần ân ái đầu tiên với Tho, Khoa bỏ hẳn cái suy nghĩ sẽ bán Tho đi, sẽ làm lời cho túi tiền không kiếu gì xài cạn nổi trong vài chục năm tới của mình bằng thân xác của Tho. Khoa muốn Tho là của Khoa, chỉ một mình Khoa. Đó có phải là tình yêu hay không? Khoa không biết! Tho biết!...

Yêu, với Tho, đơn giản lắm. Chỉ là một chiều quảy giỏ về sau buổi bán buôn của mình, chấp chơi lòng bởi cái nhìn của một người đàn ông mà Tho biết rõ ràng đó là ai, đã nhìn thấy họ từ ngày mình còn bé xíu. Không cần người đàn ông ấy phải tiến đến. Không cần họ phải nói với Tho rằng họ yêu Tho. Không cần hứa hẹn sẽ cho Tho được những gì đâu đó chỉ là những thứ mà con nhà giàu không buồn nghĩ đến... Chỉ cần, họ cứ đứng đó, nhìn Tho, cười rồi đến một ngày Tho không ra chợ, họ ngồi suốt đêm thao thức lo âu, nắn nót vài dòng bằng vốn từ toàn sai chính tả, ghi: "Tho có sao không? Tui lo quá..." rồi giám gửi biểu thằng nhỏ nào đó trong xóm ừ chạy đưa Tho.

Yêu, với Khoa là cái định nghĩa xa vời về một mở cảm giác hỗn độn không thể sắp xếp lại cho ngay ngắn. Cũng đã có lần, Khoa tin rằng mình đang yêu. Để rồi, sau lần ấy, Khoa nhận ra, đàn bà, họ dễ dàng quên đi những lời hứa hẹn yêu thương ngọt ngào giữa họ với người đàn ông mà họ luôn miệng bảo rằng yêu, chỉ vì một chữ tiền... Khoa không đau khổ! Khoa không hụt hẫng! Khoa cũng không cay nghiệt nhìn họ để làm gì... Chỉ là, sau đó, Khoa không kiếu gì để có thể biết mình yêu hay không yêu.

Khoa vuốt nhẹ tấm lưng trần mềm mượt, trắng muốt của Tho, hỏi:

- Em có yêu anh không?

- Nếu em nói có thì sao? Nếu nói không thì sao? - Tho nói, nhẹ đến độ không làm lưng Tho phập phồng lấy tí chút để Khoa có thể cảm nhận được rằng Tho đang nói.

Khoa dừng tay, quay ngửa người, nằm nhìn trần nhà trắng toát thạch cao hình bông hoa xòe lớn:

- Không sao hết! Cái nào cũng không sao hết!
- Nếu vậy, em không trả lời! - Tho nói, cựa mình trở dậy - Em đi tắm...
- Trưa nay anh có công chuyện, không đi ăn với em được.
- Sao anh không dẫn em đi theo? - Tho thò tay vào tủ, lấy chiếc khăn tắm lớn.
- Chuyện làm ăn...
- Em không xía vô chuyện làm ăn của anh làm gì. Nhưng, em muốn đi theo anh...

Nói rồi, Tho đi thẳng vô phòng tắm, không đợi Khoa trả lời có đưa Tho đi cùng hay không. Khoa nhìn theo Tho, bất giác mỉm cười, gục gặc đầu trên chiếc gối trắng tiệp màu cùng ga và mền, ờ, có lẽ nên dẫn Tho đi, để mọi người biết, tình nhân của Khoa đẹp đến mức nào...

o o o

Tuần chẳng khó khăn gì để tìm Tho, không phải vì Tuần biết Tho đang ở đâu, Tho đang cùng ai hay Tho đang như thế nào... Chỉ là, giữa Tuần và Tho luôn tồn tại một lực hấp dẫn đặc biệt, khi người này cần, ắt sẽ tìm thấy được người kia. Như cái đêm Tho một mình đau đớn trên chiếc ghe của Hai Tưng - còn là cái lúc chưa ai biết Hai Tưng là thầy lang, cũng chưa ai gọi Hai Tưng một tiếng thầy - Tuần đến, đứng trên bờ, thản nhiên hỏi Hai Tưng, có phải vợ của Tuần ở dưới đó... Và, lần này cũng vậy, khi Tuần cần, ắt, Tuần sẽ tìm thấy Tho!

Tho không hề bối rối, Tho không hề bất ngờ - có lẽ, hơn ai hết, Tho hiểu rõ sợi dây ràng buộc giữa mình và Tuần theo cái cách không thể lý giải ấy - Tho nghiêm nhiên bảo Khoa:

- Đợi em, chồng em tìm!

Khoa khựng lại mất một giây, quay nhìn Tho chăm chăm, cố dò xét xem Tho sẽ ở lại cùng mình hay Tho sẽ băng sang đường, về cùng người đàn ông nghèo nàn, bẩn thỉu kia? Tho mỉm cười, nhẹ như gió mùa thu quê Tho, bảo:

- Em sẽ vô liền mà, anh vô trước đi kéo khách khứa đợi!

Khoa gật, bước vào trong. Lòng Khoa không thấy ghen! Có lẽ, Khoa không có quyền ghen với người danh chính ngôn thuận là chồng Tho, nhưng, hình như, Khoa thấy sợ!

Tuần nhìn thấy rõ ràng cái khoát tay vừa rời ra giữa bàn tay Tho và cánh tay Khoa, ở bên kia đường, trước cửa nhà hàng sang trọng ấy. Nhưng, Tuần cũng không ghen! Có lẽ, Tuần không dám ghen với người có thể cho Tho những thứ mà Tho xứng đáng nhận được từ rất lâu trước đó!

Tho đứng đối diện Tuần, nhìn thẳng vào cặp mắt đang sụp xuống chân của mình, nói rõ ràng từng từ một:

- Về đi! Em muốn kiếm tiền! Em muốn kiếm thật nhiều tiền! Em muốn coi thử khi em có nhiều tiền và đẹp đẽ như người ta, em sẽ nhận được gì!

Tuần không khôn, nhưng cũng không dốt. Tuần hiểu rõ ràng Tho đang nói gì. Tuần cũng hiểu rõ ràng rằng, chỉ một khoảng thời gian rất ngắn, Tho đã học được cách ăn nói của con gái nhà giàu với những từ ngữ tuy đơn giản nhưng quá nhiều hàm ý và rất rạch ròi - cái rạch ròi kiêu hãnh chứ không thẳng tuột như dân quê.

- Anh không có nhiều tiền... - Tuần muốn bắt đầu câu chuyện với Tho ngay ở đây, vì Tuần biết, nếu không phải ngay lúc này, e rằng không thể có lúc khác.

- Em biết là anh không có nhiều tiền!

- Nhưng...

- Nhưng em không hề biết rằng, anh là kiểu đàn ông vì tiền mà có thể làm những chuyện trái đạo đức! Hình như, xưa nay, cái đó luôn là kiểu chửi bới dành cho đàn bà tui em.

- Tho à, không phải đâu, em! Không phải vì tiền mà!

- Nếu không phải vì tiền, thì không còn lý do nào để người khác có thể chấp nhận hành động của anh...

- Anh không về! Anh sẽ không về nếu em không về chung với anh!

- Nếu vậy, anh cứ ở lại!

- Tho!...

Tho bước đi vài bước, quay đầu nhìn lại. Tuần ngỡ ngàng trước Tho, trước cái đẹp mà chưa từng bao giờ Tuần nhìn thấy. Trước đây, Tho đẹp nhất nhì làng thật, nhưng không phải là cái đẹp này. Chỉ chừng đó thời gian, sao Tho có thể khác đi nhiều quá? Sao Tho có thể lột xác để trở thành đứa con gái thành thị đẹp cái đẹp khiến người ta không chỉ ngỡ ngàng mà nhất thiết phải say mê từ cái nhìn đầu tiên. Tho liếm khẽ đôi môi đỏ son đắt tiền, từ tốn:

- Nhưng, anh phải biết, anh có ở lại, cũng không có nghĩa em sẽ ở cùng anh...

o o o

Khoa hớn hở ra mặt khi thấy Tho bình thản trở vào. Khoa đứng nhanh dậy, chìa tay về phía Tho. Tho khẽ mỉm cười, không phải với Khoa mà là với những vị khách đang ngồi trước mặt Khoa, tròn mắt cặp mắt ngây ngất dán thẳng vào Tho, vào cặp giò dài thon, trắng muốt, thẳng tưng khoe kiêu hãnh dưới chiếc váy ngắn của Tho.

o o o

Tuần không về thật! Tuần ở lại thật! Và, Tuần cứ lặng lẽ nhìn Tho ngang qua mình, đi ra xa khỏi đời mình, khỏi cuộc hôn nhân rạn nứt bởi một lần lầm lỗi của Tuần. Không còn cái khoát tay của Tho trên cánh tay Khoa nữa. Tuần thấy yên tâm phần nào! Tuần thấy hy vọng phần nào!...

Khoa để ý thấy Tuần, không hiểu sao người đàn ông đó có thể xuất hiện bất kỳ nơi nào Khoa và Tho đến. Không thấy Tho tỏ ra bất kỳ thái độ nào trước sự xuất hiện của Tuần, Khoa thấy yên tâm phần nào! Khoa thấy hy vọng phần nào!...

o o o

Tho ngồi cạnh chiếc ghế xách của mình, ngẩng mặt nhìn ra cửa, kiêu đang ngắm Khoa. Khoa hớn hở bước vào, trên tay là chiếc vòng cổ đắt tiền - thứ Khoa nghĩ, Tho sẽ làm đẹp nó chứ không phải nó làm đẹp thêm cho Tho.

- Em đi! - Tho lạnh lùng.

Khoa khựng lại, chưng hửng, bàn tay vẫn còn mân mê chiếc hộp bọc vải nhung đỏ.

- Em đi đâu?

Tho không trả lời, đứng dậy, xách giỏ xách đi thẳng ra cửa. Khoa chặn lại, giọng gắt gỏng, kiểu như nói trong không gian thiếu không khí để thở:

- Em đi à? Bỏ anh để về lại với thằng chồng nghèo nàn, rách rưới của em à?

Tho nhìn Khoa, không cười, không cảm xúc. Khoa nắm chặt cánh tay Tho, lay:

- Trả lời anh đi!

Tho lại nhìn Khoa, nhìn thẳng. Khoa bắt lực trước cái nhìn như thôi miên ấy của Tho, bàn tay nói lỏng ra khỏi cánh tay Tho. Tho đi mất...

Khoa lao nhanh ra cửa sổ, quạt nhanh tấm màn mỏng đang phất phơ bay, hét lớn:

- Tho! Đừng đi! Anh yêu em!...

Tiếng Khoa lạc giữa dòng xe cộ ồn ào lại qua. Tiếng Khoa lạc hẳn giữa rừng người xa lạ nối nhau đổ về những hướng chung - riêng vô định. Tiếng Khoa lạc sang tận bên kia đường, nơi Tuần đang đi di chân đứng đợi... Và, tiếng Khoa lạc hẳn sau cái sập cánh cửa chiếc xe con đắt tiền bóng loáng đợi sẵn trước cổng khách sạn. Tho đi, theo bóng xe ấy, theo người đàn ông chỉ duy nhất một lần gặp Tho do chính Khoa giới thiệu... Bên kia đường, Tuần cũng như Khoa, nhìn theo bóng ngời chỉ lộ mái tóc dài bóng mượt vẫn giữ màu đen muôn thuở của Tho trên chiếc xe ấy. Tuần bật cười mà nước mắt chảy vòng quanh...

Thầy Hai Tung ngồi mân mê chiếc phong bì đựng kha khá tiền mà Phê đem tới, không thể dứt cái suy nghĩ của mình ra khỏi cảm giác mê mẩn mà Phê đã cống cho mình. Mụ câm không ồn ào, không tiếng động, đứng sát bên thầy Hai Tung từ khi nào. Hình như, mụ câm giả câm để vấy cái điếc căn bản mà người câm phải có cho những người quanh mụ, để không ai có thể nghe được thấy bất kỳ động tĩnh nào từ những hành động kỳ quặc của mụ. Thầy Hai Tung vẫn không nhìn lên, không dứt ra khỏi cảm giác của bản thân, hỏi:

- Có chuyện gì?
- Phải có chuyện gì tui mới được vô đây hả?

Thầy Hai Tung quay lại nhìn mụ câm, bật cười, cười khanh khách:

- Từ hồi nào bà nói câu dài vậy?
- Ông không thấy mình quá đáng hả?
- Quá đáng? Tui làm gì mà quá đáng?
- Làm gì hả? Làm gì hả?...

Mụ câm ré lên, vật người xuống đất, khóc tức tưởi. Thầy Hai Tung không buồn nhìn xuống, cứ đờ mắt nhìn lên bàn thờ, nơi mấy cái bóng đèn quả ớt vẫn luôn hắt ra ánh đỏ khó chịu của mình. Trên đó, có một chiếc bình thủy tinh khá lớn, đựng thứ gì đó đen ngòm, tua tủa, đằng sau chiếc bình thủy tinh là một hộp vuông đầy kín bằng vải đỏ. Thầy Hai Tung nheo mắt nhìn, vẻ nửa đắc thắng, nửa nghĩ suy. Giọng mụ câm phía dưới vọng lên, trong tiếng nấc:

- Có người vợ nào đứng ngoài chịu đựng trong này chồng mình ngủ với con khác?

Thầy Hai Tung quay xuống, nhìn mụ câm - giờ thì rõ ràng là vợ của thầy - đá nhẹ nhẹ chân vào bụng mụ, như kiểu người ta nựng súc vật nuôi của mình:

- Là ai? Ai biểu tui luyện? Ai biểu tui làm? Hả?

o o o

Mụ câm đã từng câm thiệt, cũng câm mà không điếc. Sau lần bị cha dượng cưỡng hiếp và hành hạ mụ đến mức không thể chịu được mà phải lết đi trốn khi mẹ của mụ phát hiện và cương quyết bỏ hẳn. Mụ nhàu nát nằm giữa đường chờ chết. Hai Tung lúc ấy mới tò mò học nghề thầy lang, chưa biết gì nhiều, không đủ khả năng hốt thuốc chữa lành vết thương quá lớn của mụ. Hai Tung đem mụ về, săn sóc cho mụ như những con người thực sự thương yêu nhau dành tình cảm cho nhau.

Mụ câm thương Hai Tung, mang ơn Hai Tung, mắc nợ Hai Tung... Tất cả cũng chỉ trong câm lặng mà thôi! Hai Tung tử tế thiệt sự. Nhiều cơ hội có được mụ nhưng tuyệt không đụng vô. Hai Tung không tránh né, mà nói thẳng, mụ cứ để tâm hồn mụ thanh thản đi đã, chuyện thương yêu nhau, tháng ngày rồi sẽ chứng minh được hết, không nhất thiết phải là một đêm với hai cơ thể quấn vô nhau. Càng vậy, mụ câm càng thương Hai Tung.

Ngày Hai Tung cương quyết bắt mụ phải nói trở lại, vì Hai Tung biết, mụ không nói chỉ để không phải đào bới lại cái vết thương không bao giờ có thể lành của mụ. Hai Tung nói:

- Nói đi, nói cho thỏa. Chửi cũng được, nhưng đừng im lặng. Vậy, chỉ là kiểu giết từ từ chính bản thân mình.

Mụ câm lúc ấy chỉ biết giương mắt nhìn Hai Tung, hai hàng nước mắt đổ thành dòng xuống cổ mụ. Câu đầu tiên mụ nói, chỉ vồn vện mấy từ:

- Trả thù cho em!

Và, Hai Tung làm thiệt! Hai Tung vác dao lợi ngược mấy chục cây số, tìm đúng cái địa chỉ mụ câm chỉ cho mình, tìm cho bằng ra thằng cha ghẻ mất dạy đó. Hai Tung chém, chém như bằm rau nấu cá mề. Mà, chả biểu ai xúi, trong cái cơn hoảng loạn vì tức, vì giận đó, Hai Tung toàn chém vô tay, vô chân gã cha dượng của mụ câm, không giết gã...

Câu thứ hai mụ câm nói với Hai Tung là ở trong trại giam:

- Em sẽ đợi anh về!

Hai Tung gật đầu, nhẹ nhàng, kiểu như là, thôi thì coi như nợ nần đã xong, em hãy cố sống tốt, cố quên đi, rồi anh về, mình làm lại... Ai có ngờ, thời kỳ Hai Tung ở tù là thời kỳ mụ câm tìm mọi

phương kế để tiếp tục giáng sự căm hờn của mình lên đầu gã cha dượng. Mọi sự đều không thành. Mụ không nói ra, chỉ hằn nỗi thù hằn sâu trong mắt mỗi lần đến thăm Hai Tưng vào ngày được thăm nuôi. Hai Tưng lúc đó còn trẻ quá, có hiểu được gì đâu, toàn tưởng mụ khóc vì thương Hai Tưng vì mụ mà phải lâm vô chốn lao tù. Những câu mụ nói thuở ấy, cũng thương, cũng yêu mà sao nhục nhằn quá! Càng vậy, Hai Tưng càng cố sống tốt mà sớm về với người đàn bà chưa từng một lần ân ái nhưng đã trở thành vợ trong lòng Hai Tưng.

Ngày Hai Tưng về, mụ cầm đón Hai Tưng, vẫn bằng những câu nói rất ngắn và chưa tròn trịa bởi sự cầm nín quá lâu mụ tập cho mình:

- Người ta nuôi ma xó!
- Chi vậy!
- Để biết hết chuyện đời!

Hai Tưng nhìn mụ, ngần ngừ lát, hỏi:

- Cái đó, có ở tù không?

Có lẽ Hai Tưng đã thực sự thấy sợ với chuỗi ngày sống ở cái chốn mà tối tối chỉ mình mình với bốn bức tường lạnh lẽo quanh mình. Mụ cầm nhìn Hai Tưng, khe khẽ lắc đầu. Hai Tưng thở ra:

- Em muốn biết cái gì?
- Biết hết!
- Hết là những gì?
- Là chết kiểu nào đau đớn nhất!...
- Ai? Em muốn ai chết? Mà chết sao chả đau đớn?
- Nó, thằng chó đó!

o o o

Có lần, Hai Tưng về nhà, chết sững khi thấy mụ cầm vợ mình tự hốt thuốc của Hai Tưng, cho khách hàng của Hai Tưng uống, uống cho tuột thai ra. Kinh tởm nhất là hình ảnh mụ cố cho cái thai tuột vô chiếc thau nhựa, bỏ hình nộm gã cha dượng của mụ vô đó, lầm rầm khấn vái kiểu gì không biết.

Cố xây dựng lại cuộc sống sau khi ra tù. Cố để mọi người khu vực đó nhìn nhận khả năng chữa bệnh của Hai Tưng... Tất cả bị vợ của Hai Tưng làm trôi đi bằng cái cách tàn ác mù đồ lên người khác để trả món nợ của bản thân mù với đời, với người đàn ông giờ đã tàn phế. Hai Tưng lao tới, tát mạnh bạt tai vô mặt mù vợ mình, cố mong mù tỉnh ngộ.

Sau lần đó, tỉnh ra hay không, Hai Tưng không chắc, chỉ biết, mù vợ của Hai Tưng lại không nói năng gì nữa, bực gì cũng chỉ la hét những tiếng không ý nghĩa với Hai Tưng, với mọi người quanh Hai Tưng. Người ta đồn, vì lần ép cho tuột thai của thai phụ nợ, mù vợ Hai Tưng bị ám. Chuyện này có thật hay không, Hai Tưng không biết, chỉ biết, hết đường sống ở đây, lôi vợ lên ghe, chống dọc sông, đi thẳng.

Những ngày đó, mù vợ Hai Tưng nằm im trong ghe, không nói năng gì, ăn uống cũng không. Nghĩ cũng lạ, không ăn, không uống, không cựa quậy mà mù vẫn cứ sống tỉnh bơ.

Nhiều năm ròng bạ đời mình với nhau như nợ, như nần, không còn cách giải thích nào khác, thi thoảng Hai Tưng lại phải cập ghe vô bờ tìm mù vợ câm của mình bỏ đi đâu mất. Mỗi lần tìm, tìm cả tuần mới ra, không bao giờ ít hơn, cũng không bao giờ nhiều hơn. Có lẽ, giữa Hai Tưng và mù vợ câm cũng có một lực hấp dẫn đặc biệt, chỉ là nó không đủ lớn nên khi tìm nhau, họ phải mất cả tuần.

Lần cập bờ đầu tiên sau nhiều năm sống trên nước, vợ Hai Tưng tỉnh táo, ngồi dậy bôi tóc. Thấy Hai Tưng, mù biểu:

- Luyện Thiên Linh cái đi!

Hai Tưng rùng mình khi nghe tới ba từ này, nguầy nguầy lắc đầu.

- Không!

- Luyện Thiên Linh cái đi! - Mù vợ nhắc lại.

- Không! Bà biết cái đó là gì không? Hả?

- Biết!

- Biết nó là tà thuật mà biểu tui luyện, bà khùng hả?

- Luyện Thiên Linh cái đi!...

o o o

Đêm Hai Tung gặp Tho quần quai trên bờ vì sẩy thai, mẹ vợ Hai Tung trở về ghe ngay sau khi Tuần đến đón Tho về, mẹ nói nhanh:

- Phải lên bờ để luyện tiếp...

Tư Càng ngồi vè thuốc hút. Ngẫm về cái sự đời mọi thứ nhanh chóng đổi thay chỉ sau một lần lầm lỗi. Tư Càng nghĩ, đàn ông đàn ang, đi quán uống chai bia, ngồi với mấy cô gái áo trễ, váy ngắn cũng chỉ là bình thường. Họ không đẹp hơn Phê! Họ không làm Tư Càng mê mẩn được như Phê! Họ thậm chí không khiến Tư Càng có chút cảm xúc nào. Nói, ngồi với họ nghĩ về Phê là nói dối. Bởi, cuộc sống vợ chồng, yêu thương nhau kiểu gì thì cũng có những lúc con người ta sống riêng cho mình, đâu nhất thiết cứ phải suốt ngày nghĩ về nhau. Nhưng, điều đó có đủ để vợ chồng trở mặt, nhìn nhau như những người xa lạ?

Phê về, lạnh băng. Tư Càng thôi không cố ngẩng mặt nhìn vợ, không cố níu kéo những câu nói trống không hoặc có kiểu đại từ nhân xưng nghe rất chua chát của Phê. Vẫn dong mắt nhìn xa xăm, Tư Càng nói khẽ và vội:

- Thầy Hai Tung nhẩn, biểu em ghé thầy hốt thuốc!

Phê khựng hẳn lại bước chân cuối cùng đưa Phê vào liếp cửa nhà mình. Rùng mình một cái, nuốt nước bọt một cách khó khăn, Phê quay lại nhìn Tư Càng:

- Hồi nào?

- Sáng nay! Thầy biểu tối nay em ghé!

- Thuốc... thuốc... còn mà! - Giọng Phê run run khiến Tư Càng quan tâm thật sự.

Tư Càng quay hẳn lại, chăm chăm nhìn Phê:

- Sao vậy, em? Có chuyện gì hả?

Phê lắc đầu. Tư Càng vẫn không rời cái nhìn đầy yêu thương dành cho Phê, giọng trầm đều:

- Anh làm khổ em rồi! Thôi thì... em cố gắng ghé thầy lấy thuốc, có đứa con để... để... - nói tới đây, Tư Càng bỗng đứng ngập ngừng.

Có con! Có con? Để làm gì? Thì dĩ nhiên, gia đình nào chẳng mong có con, chẳng mong cái tiếng bi bô ấy làm vui cho cái hạnh phúc rồi ắt phải gặp ghềnh. Nhưng, liệu Phê có còn cho Tư Càng cái quyền ấy - cái quyền được yêu Phê để hy vọng có được đứa con mà

cùng Phê làm lại từ đầu?

Phê căn môi, suy nghĩ lát, quay trở ra chỗ Tư Càng, ngồi xuống cạnh chồng:

- Em... em không đi, được không?

Tư Càng nghe cái từ em lâu lắm Phê mới nói lại với mình thì lòng vui mừng quá! Nhưng, cũng nhanh rất nhanh, Tư Càng nhận ra, vợ mình còn gì đó đang hoang mang, đang lo lắng. Tư Càng ân cần hỏi:

- Có chuyện gì, hả em? Em đau đâu hả? Mà, đau thì càng phải lên thầy lấy thuốc chớ, em!

Phê thở ra. Phê nhớ đến lần vừa rồi đến chòi thầy Hai Tưng mà lạnh người. Phê hư đốn! Phê đốn mạt! Điều đó không có nghĩa Phê sẵn sàng làm tình với tất cả những người đàn ông quanh Phê có ý định, có cơ hội chinh phục Phê.

Phê ngược mắt nhìn Tư Càng, khó khăn hỏi:

- Thiên Linh cái là gì? Hả anh?

Tư Càng vừa nghe tới thì giật mình. Thấy thái độ của Tư Càng, Phê chững lại. Phê sợ! Sợ rằng những gì xảy ra giữa mình và thầy Hai Tưng là điều tất yếu của quá trình luyện Thiên Linh cái. Sợ rằng nếu Tư Càng biết rõ ràng về điều đó - về những lỗi lầm Phê đã gây ra - Phê coi như không còn đất nào để mà sống... Tư Càng rít hơi thuốc sâu, thở ra nhẹ nhẹ:

- Người ta nói, Thiên Linh cái là thứ khiến vợ chồng có thể gần nhau hơn, sau khi... sau khi...

- Sau khi gì, anh? - Phê cố không gấp gáp.

- Sau khi người chồng có lỗi, bỏ bê vợ... Nhưng mà Phê à! Anh... anh thế...

Phê nghe nhẹ cả cười, thở hắt ra:

- Chuyện qua rồi, đừng nói nữa! Em chỉ hỏi để biết thôi!

- Nhưng mà, em vừa hỏi tới Thiên Linh cái?

- Người ta bảo em thầy Hai Tưng luyện, nhưng, em không cần nhờ thầy dùng cái đó!

o o o

Khoa tìm. Tuần tìm... Tho không thể yên ổn sống với cuộc sống mới của mình cùng người đàn ông đem về cho Tho mỗi ngày số tiền bằng Tuần có thể kiếm được suốt một năm.

Người đàn ông mới của Tho khảy một câu nhẹ nhàng mà chất ngắt:

- Không giải quyết xong được à? Vậy thôi, em cứ về với họ, anh không dám giữ!

Nói rồi, gã đàn ông mới bỏ đi. Tho ngồi lại, lặng người. Mà, càng ngày thấy Tho càng giống gái thành phố. Ngày xưa, ở quê, là gái quê, Tho để mọi thứ trong đời mình nhẹ nhàng trôi đi, theo cái kiểu lục bình ắt phải trôi theo dòng nước. Giờ, bắt đầu Tho biết cau mày khó chịu! Bắt đầu Tho biết cục cựa kiểu như bị dồn nén quá lâu! Và, bắt đầu Tho biết chửi thề.

Tho chửi thề lúc gặp Khoa. Khoa ngồi cúi đầu, không nói. Kiểu ăn nói này từ những con đàn bà quanh Khoa khiến Khoa thấy nó bình thường. Khoa biết Tho không phải thế, nhưng thôi kệ, đàn bà, họ cũng là con người. Con người, khi bức đều có quyền được nói... Tho chửi chán, quảy giỏ bỏ đi. Khoa với theo:

- Về với anh! Anh sẽ cho em...

Tho quay hẳn lại nhìn Khoa, tròn mắt:

- Anh đủ sức à?

Nghe tới đó, Khoa xụi lơ. Ờ, thì Khoa không đủ sức. Ờ, thì đành để Tho đi.

Tho đi, đi một chặng không quen không lạ giữa thành phố chật chội, ồn ào này. Thế theo luật hấp dẫn, tự nhiên Tho sẽ gặp được Tuần. Và, Tho gặp thật!

Tho lại chửi thề. Tuần tròn mắt nhìn Tho, rồi, nhanh rất nhanh, Tuần sụp xuống. Đàn ông, kiếm tiền không đủ mua son môi để đàn bà của mình đẹp để bị chửi cũng đáng. Tho chửi chán, sụp mắt xuống, tiu nghỉu. Dẫu sao, với Tuần cũng còn gì đó để Tho không thể bình thản đứng dậy mà quảy giỏ đi.

- Anh về đi! Đừng tìm em nữa! - Tho nói, nhẹ nhàng như cái kiểu

muôn thuở của mình.

- Anh không về!

- Về đi anh!

- Không!

- Nếu vậy, em sẽ đi, đi tới khi nào anh không tìm ra em nữa!

- Đừng, Tho, anh lạy em!...

Tho nhìn Tuần chăm chặp, cái nhìn mênh mông của nhiều nỗi niềm. Tuần như chững lại với cái cách mà Tho luôn có thể hiểu rõ mình ấy, dẫu, không hề có câu hỏi nào. Tuần lặng đi lát, hít thở thật sâu, từ tốn nói:

- Em giận anh lắm, phải không, Tho?

Tho lặng im, không trả lời. Tuần nhìn Tho, gần như cầu khẩn:

- Chỉ là... chỉ là một lần lầm lỡ thôi. Em biết là không thể nào anh hết thương em mà, Tho!

- Anh nói gì, em không hiểu!

- Đừng bắt anh phải nói lại cái điều nhục nhã đó! Anh biết là em biết hết rồi! Anh ân hận lắm, Tho!

- Anh ân hận là em sẽ bỏ qua được, sẽ quên được, sẽ tin được sao?

Tuần chết đuối! Ừ, phải! Tuần sai. Tuần sai quá rồi! Và, đâu phải sau khi làm sai gì, nói hai từ ân hận là người ta sẽ có thể tin tưởng mình, bỏ qua hết cho mình. Nhưng, không thể vì chứng ấy mà Tuần để mất Tho. Tuần không thể mất Tho.

- Tho, về với anh! Nếu em không tin anh, anh dẫn em lên chỗ thầy Hai Tưng.

- Tại sao lại lên chỗ thầy Hai Tưng? - Tho thật sự không hiểu!

- Người ta nói, thầy Hai luyện... luyện Thiên Linh cái... - Tuần ngập ngừng.

- Thiên Linh cái?

- Anh... anh không tin đâu! Nhưng nếu điều đó làm em tin anh, cho anh một cơ hội, thì anh sẽ dẫn em về...

o o o

Mụ vợ thầy Hai Tung cười như điên dại, lao từ ngoài cửa vào căn lều hù hù tối, vừa chạy vừa la y chang con nít:

- Tới rồi! Tới rồi!

Thầy Hai Tung đang ngồi xếp bằng kiết già trước cái bàn thờ âm u bởi ánh đỏ hắt ra từ ba chiếc đèn quả ớt, mắt đăm đăm nhìn về chiếc hộp vuông khá lớn được đặt bằng vuông vải nhung đỏ. Nghe tiếng mụ vợ, thầy Hai Tung quay lại, từ tốn:

- Cái gì tới!

- Có kết quả rồi! - Mụ vợ vừa cười vừa sà xuống sát chỗ thầy Hai Tung - Con Hoạc nhả lên, nói nó mấy ngày nay cứ vật vã đau đớn, máu mũi, máu miệng thi nhau chảy...

Thầy Hai Tung ơ hờ nhìn mụ vợ như đang phát cuồng bởi cái niềm vui đã man mụ đang ôm trong mình. Mụ vợ không ngừng được cơn khoái trá trước cái nhìn vô hồn của chồng, vẫn tiếp tục rú lên trong sung sướng:

- Đáng đời nó! Đáng đời nó!

- Bà hả rồi chứ?

- Hả? Chừng đó đủ gì mà hả? - Mụ vợ khựng lại nhìn thầy Hai Tung, lay lay tay mụ - Ông làm gì? Ông làm gì mà nó ra nông nổi đó? Ông làm nữa đi! Làm cho nó chết không yên, sống chỉ cầu được chết...

Thầy Hai Tung rùng mình sau câu nói của mụ vợ - không thể tưởng người đàn bà ấy lại có thể độc địa, tàn ác đến mức này. Không nói thêm lời nào, thầy Hai Tung lại xếp tay đan nhau đặt trên hai chân đang xếp kiết già, mắt đăm đăm nhìn vào chiếc vuông khăn nhung đỏ. Mụ vợ cũng nhìn theo, cười nhếch mép vẻ đắc ý của kẻ vừa lập chiến công. Mụ đứng dậy, phúi phúi đít quần:

- Tui ra ngoài để ông yên tĩnh luyện tiếp.

Mụ vợ bước thẳng ra ngoài, không thềm ngoái lại, hai tay vòng ra sau kéo cánh cửa lều đóng chặt. Mụ ưỡn ngực, hít thở không khí đêm hoang trôi qua đời mụ lần đầu tiên thanh bình. Có tiếng nói thanh, nhẹ, đều đều vọng ra từ sau gáy mụ:

- Quân gian ác! Mà sẽ phải trả giá!

Mụ vợ giật bắn mình, quay lại nhìn. Chỉ là cánh cửa gỗ đen đen túp lều vợ chồng mụ, không gì cả! Mụ cau mày, cố nhớ, giọng nói đó quen lắm, rất quen... Ai nhỉ? Tại sao mụ không thể nhớ? Mà, nhớ hay quên, đó cũng chỉ là một giọng nói mà thôi. Để rồi coi, giọng nói đó làm được gì mụ? Chắc gì nó động được tới mụ? Mụ cười khẩy, quay mặt lại phía ban nãy, dong mình thẳng ra trước, lần đầu tiên, mụ thấy miền quê này đáng yêu...

Cảm giác lành lạnh rất nhanh ập vào cổ mụ vợ thầy Hai Tưng. Mụ nghe đau điếng người. Mụ nghe trời đất sầm tối. Trước khi lịm đi, mụ còn kịp nghe tiếng thét cùng chất giọng ban nãy:

- Đứng! Xin ông bà... lạy ông bà... tha cho tui...

Trước khi lịm đi, mụ vợ thầy Hai Tưng còn kịp nhìn thấy gương mặt thất thần, cái nhìn van lơn và vết máu búng dài tấp thẳng vào cơ thể mụ... Cô gái trẻ gục chết. Máu đỏ loang khắp nơi... Thiên Linh cái đã đi được một phần ba chặng đường...

Phê ngã ngựa người trên chiếc bàn gỗ lớn đặt trước bàn thờ. Thầy Hai Tung thở hổn hển, trải cơn thỏa mãn của mình trên cơ thể trần truồng của Phê. Bất thành linh, Phê chộp hai cánh tay đang bầu chặt vào thành bàn của mình vào lưng thầy Hai Tung khiến thầy Hai Tung khẽ giật mình.

- Nói tui nghe, Thiên Linh cái là gì?

Thầy Hai Tung khẽ cựa người. Phê không thể nhìn thấy cái cau mày của thầy, càng không nhận ra hơi thở thầy đứt quãng lấy vài giây. Phê cứ thế, lặng yên đợi chờ, cánh tay vẫn siết chặt thầy Hai Tung vào mình.

- Tại sao Phê lại muốn hỏi về Thiên Linh cái? - Thầy Hai Tung trải câu nói của mình trôi qua tai Phê.

Phê bất giác muốn cười, cười vì thầy Hai Tung nay đã thôi không còn gọi Phê là cô Tư theo cái vị trí ai cũng phải thừa nhận Phê là vợ của Tư Càng. Cái cảm giác nửa muốn cười nửa phải nhin vì biết đây không phải là lúc để cười khiến Phê trở nên khựng lại trước thầy Hai Tung. Thấy Phê không nói không rằng, thầy Hai Tung khẽ ngóc đầu dậy, hỏi:

- Mà, tại sao lần trước không hỏi, giờ lại hỏi?

- Vì lần trước chưa muốn biết, giờ thì muốn biết! - Phê khẽ đẩy thầy Hai Tung ra, nghiêng người qua tìm quần áo.

Thầy Hai Tung cũng đứng dậy, chỉnh tề lại quần áo của mình, nói trong lúc Phê đang mặc lại áo:

- Tui nghĩ Phê đã biết về Thiên Linh cái!

Phê thoáng dừng tay, cười nhạt:

- Biết, chắc gì đã đúng!

- Một loại thuật dùng để kiểm soát tính chung thủy của con người.

Phê cười lớn:

- Sự thủy chung cũng kiểm soát được, sao?

- Phê tin hay không thì tùy.

- Nghĩa là...

- Nghĩa là sẽ khiến người ta chỉ chung thủy với một người, không tơ tưởng đến người khác nữa!

- Làm như thế nào?

- Chuyện đó Phê không cần phải hỏi.

- Ủa, tui cũng phải biết nó như thế nào chứ! Nói không không sao được, thầy? - Tiếng thầy cuối cùng, Phê kéo dài ra, theo cái kiểu cửa vào lòng thầy Hai Tung.

Thầy Hai Tung khẽ thở ra, cố không để thành tiếng, cố không để Phê nhận ra hơi thở của mình dài hơn bất thường:

- Phê muốn ai thì tui làm. Ngoài Phê ra, người ta sẽ không bao giờ nghĩ tới người khác nữa?

Phê thần người. Phê hoang mang. Có thật linh nghiệm đến thế không? Có thật khi người ta can thiệp mọi thứ bằng tà thuật thì người ta có thể giữ người mình yêu cho mình mãi mãi? Thấy Phê không trả lời, thầy Hai Tung lom lom nhìn qua, gặng hỏi:

- Phê muốn tui làm để chú Tư Càng không đi Sài Gòn bia ôm nữa hả?

Phê quay lại, nhìn thầy Hai Tung - nhìn sâu vào trong mắt thầy - nhìn lâu đến độ có thể khẳng định rằng, thầy Hai Tung rồi cũng như tất cả những đàn ông khác - không thể chống cự lại cái uy quyền toát ra từ sắc đẹp của Phê. Thầy Hai Tung càng không! Như Tư Càng vậy! Khi đã ân ái với Phê, khi đã nghiệm cái tiếng ư ử rên, khi đã nghiệm từng thớ thịt ướp mùi da thịt đàn bà nhiều nhu cầu và đầy kinh nghiệm, sẽ không thể nào thoát khỏi sự khuất phục vô hình ấy.

Khi biết chính xác những gì mình cần hỏi từ cái nhìn toát ra hết sự phụ thuộc từ người đàn ông đẹp và bí ẩn ấy, Phê thần nhiên mỉm cười:

- Không phải Tư Càng!

Thầy Hai Tung thoáng bất ngờ! Thầy Hai Tung thoáng hy vọng! Hình như vậy! Rồi, nhanh như cắt, mọi thứ lại chìm vào lặng im nặng nề. Chắc chắn câu trả lời không phải như thầy đang mong.

Vẫn phải hỏi tới:

- Không phải chú Tư, vậy là ai?
- Thầy sẽ giúp tui chứ? - Phê nói rất chậm, rất nhẹ và đầy vẻ thị uy.
- Ủ! Ai?
- Tuấn!...
- o o o

Bà hàng xóm sồn sồn nhìn Tho đang ngập ngừng nhìn lên chòi thầy Hai Tung. Bà tiến đến, nhẹ nhàng hỏi:

- Con Tho đó hả bây? Đi đâu lâu nay biệt tăm vậy con?
- Tho khẽ giật mình, quay lại, nhìn bà hàng xóm giờ đã thành nửa lạ, nửa quen với Tho. Nhìn thẳng vào gương mặt điểm trang son phấn kỹ càng của Tho, bà thốt lên:*
- Chèng đéc ơi! Bây đi mấy tháng đẹp dữ à! Con Phê giờ xách dép chạy theo bây không kịp.
- Dì! - Tho mỉm cười, nhẹ nhàng chào theo cái kiểu lễ phép vẫn còn giữ lại được cho mình.
- Mà, bây tính lên trên đó chi vậy? - Bà hàng xóm hướng mắt lên chòi thầy Hai Tung đang hắt ánh đỏ phía trên triền đồi.

Tho không trả lời, cúi đầu lặng im. Bà hàng xóm tỏ ra như hiểu chuyện:

- Thằng Tuấn mà vậy á hả? Tưởng bây với nó thương nhau lâu thì nó sẽ...
- Tho cúi gằm mặt, nhoẻn miệng cười nụ cười khó hiểu - nụ cười tuyệt không thể người đàn bà kia thấy - rồi từ tốn ngẩng lên, mắt ngấn nước:*

- Có nhiều chuyện cũng khó nói, hả dì?
- Người đàn bà gật lia lia. Trong sâu xa trong lòng bà, bà thật thấy xót xang. Tho đẹp vậy, ai tưởng Tho rồi cũng phải đi xin bùa Thiên Linh về mà giữ chồng. Đời, kiểu thấy con người ta khổ như mình, đau hơn mình là kiểu dễ nhất để người ta thấy hạnh phúc mà! Bà nhanh nhẩu trả lời, theo cái kiểu làm ơn không cần nhận*

lại:

- Đi đi, bây cứ lên thẳng đó. Bên hông có cái lỗ dưới hàng rào, bây chui qua...

- Cái gì? Chui lỗ chó hả dì? - Tho ngơ ngác.

Người đàn bà khẽ cúi xuống, nhớ tới cái cảm giác ngượng ngùng khi thay áo bà ba đỏ trước mặt thầy Hai Tung đêm nọ, bà thấy còn chút ngượng ngùng. Ngượng, cả vì cảm giác rằng thầy Hai Tung đang nhìn mình. Ngượng với cái suy nghĩ, không biết thầy Hai Tung sắp làm gì. Mà, cũng có thật, nhưng chỉ là... nghĩ tới đó, bà ta rùng mình cái, ngược lên nhìn Tho:

- Quy định chỗ thầy là vậy!

Tho lặng im, ái ngại nhìn trở lại phía đồi nơi có căn lều của thầy Hai Tung. Người đàn bà nói thêm câu nữa rồi bỏ đi:

- Mấy bữa có bà cầm chỉ đường, dạo này không thấy, bây cứ lên thẳng đó, chui qua rồi gõ cửa là vô thôi! Đi đi, hiệu nghiệm lắm!...

Nhìn theo bóng người hàng xóm lớn tuổi của mình khuất dần giữa cái u tịch của đêm, Tho thở hắt ra, dấn bước chân về phía triền đồi. Tiếng nói quen thuộc trôi qua gáy Tho như mọi khi nó vẫn trôi:

- Đứng Tho! Đứng!

o o o

Tho đứng bên trong hàng rào, phúi phúi chiếc áo đã dính đầy đất của mình, khó chịu vì mùi tanh nồng của đất xộc thẳng vào mũi. Giọng thầy Hai Tung đều đều, trầm trầm vọng ra từ trong lều:

- Ai đó?

Tho dừng tay, không phúi áo nữa, lưng khùng bước lại chỗ cửa túp lều tối hù hù, khẽ khọt:

- Dạ con là Tho, ở dưới làng lên, thầy!

- Có gì không, cô Tho?

- Dạ, con lên lạy nhờ thầy chút chuyện.

- Cô vô trong này đi!

Tho đẩy cửa bước vào. Căn phòng tối tăm, ẩm mốc cùng ánh đỏ khiến Tho khẽ rùng mình. Thầy Hai Tung vẫn ngồi xoay lưng ra ngoài, mắt đăm đăm nhìn lên bàn thờ, không buồn quay đầu lại:

- Cô Tho lên tìm thầy có chuyện gì?

- Con nghe người ta nói...

- Cô Tho lên vì mấy lời đồn đại à? - Thầy Hai Tung có vẻ phật ý.

Tho luýnh xuýnh xua xua tay, dẫu Tho thừa biết, thầy Hai Tung không quay lại để mà nhìn thấy bàn tay Tho đang lia lịa xua.

- Không phải! Dạ không phải!... Tại... tại...

- Tại gì?

- Tại con khổ quá, biết thầy giúp được, lên lay thầy giúp giùm con.

- Cô Tho khổ gì, nói thầy nghe!

- Dạ...

Thầy Hai Tung quay hẳn lại, đứng dậy, thong dong kéo ghế và chậm rãi ngồi xuống, rửa tay ra chiếc ghế đối diện, nói nhanh:

- Cô Tho ngồi đi rồi nói!

Tho bước ngấp ngừng tiến lại chỗ chiếc ghế thầy Hai Tung vừa chỉ, vừa ngồi xuống, vừa ấp úng nói:

- Con lên thành phố làm việc, mà... mà...

- Mà sao, cô Tho? - Thầy Hai Tung nhướng mày, vẻ chờ đợi.

- Mà chồng con không để con yên ổn làm, cứ... cứ lên biểu về, rồi... rồi...

- Chú ở nhà không tin cô, ghen tuông hử?

Tho sáng mắt lên, như thể vừa tìm thấy được ánh sáng thoát ra khỏi căn hầm tối bị giam giữ bấy lâu, gật lia lịa.

- Dạ đúng rồi, thầy!

- Không biết cô Tho... - thầy Hai Tung khẽ chép miệng, ngừng một lát - có biết rõ thầy luyện gì không?

- Dạ, Thiên Linh cái!

- Vậy cô Tho biết, Thiên Linh cái để làm gì?

- Dạ... dạ... để người ta chung thủy với nhau!

- Ủa - thầy Hai Tung nướng nướng mày - cô đã biết là để giữ chung thủy, tìm tới thầy để thầy giã ra, sao thầy làm được?

Tho đứng phắt dậy, chấp tay sá lia lịa vào chỗ thầy Hai Tung vẫn đang bình thản ngồi nhìn Tho, đăm đúi vì cái vẻ sắc sảo ánh rõ lên qua màu đèn đỏ.

- Con biết chỉ thầy giúp được con!

- Thôi được rồi, cô Tho cứ từ từ. Mà, sao cô Tho không yên ổn ở nhà với chồng?

- Cuộc sống nghèo hèn... chó lắm thầy!

Thầy Hai Tung thoáng bất ngờ vì câu Tho vừa nói, thầy nhìn chăm chặp Tho. Biết mình lỡ lời, Tho bụm miệng, thầy Hai Tung cười, xua tay ngang mặt một cái:

- Không sao! Thầy hiểu! Cô Tho ngồi đi chớ! Đứng hoài à?

Tho ngượng ngùng ngồi xuống trở lại chiếc ghế, nhìn thầy Hai Tung, chờ đợi...

- Giờ là cô Tho muốn thầy giã chú nhà ra, để cô Tho yên tâm lên Sài Gòn làm việc, hở?

- Dạ, thầy!

- Chú nhà tên gì, cô Tho? - Thầy Hai Tung nói, tỉnh bơ như tất cả mọi thứ đều xa lạ với thầy.

- Dạ, Tuấn!...

Tho rú lên ngay khi bàn tay vừa lần vào chiếc cúc áo đầu tiên của cái áo bà ba đỏ thầy Hai Tung bảo Tho mặc vào cho sạch sẽ để thầy làm lễ. Hai bàn tay thầy Hai Tung vẫn siết chặt thân hình Tho mặc kệ Tho giãy giụa cố thoát ra. Thầy Hai Tung thở hổn hển, lướt hơi thở thèm khát của mình tuột qua tai Tho.

Tho vẫn cố vùng ra. Tho gào thét kêu cứu. Quanh căn chòi của thầy Hai Tung, ngoài đêm, ngoài lặng thinh ra, chẳng còn gì khác để trả lời Tho.

- Ngoan ngoan đi thì không có chuyện gì xảy ra - Thầy Hai Tung rít qua kẽ răng, trôi theo hơi thở của thầy.

Tho vẫn cố vùng vẫy để thoát ra khỏi đôi bàn tay dâm dăng cố cấu véo từng thớ thịt toát ra mùi thơm đàn bà giữa thời xuân. Mọi cố gắng rồi cũng chỉ là vô ích khi sức Tho không bao giờ đủ để chống cự lại gã đàn ông hùng hực ham muốn ấy.

Thầy Hai Tung đẩy Tho nằm sấp xuống bàn, một bàn tay thò vào tà áo đang vướng vội trên lưng quần, cố tuột cái quần không còn lưng dây chun như cái quần nái đen mà các cô gái ở đây bây giờ - Tho ngày xưa - vẫn mặc. Thầy Hai Tung lần tay ra đằng trước, tuột cả bàn tay đang chộp ở ngực Tho xuống, cố tháo bung nút quần. Tho nhanh như cắt, trở mình ngửa lại, quật thẳng một tát tai như trời giáng vào mặt thầy Hai Tung.

Thầy Hai Tung loạn choạng dọa ngã chúi nhúi. Ngay lập tức, lấy lại thăng bằng, thầy Hai Tung cười gằn một cái lạnh tanh, trả lại vào gương mặt xinh đẹp son phấn đang căng ra vì sợ hãi, vì ghê tởm của Tho một cái tát mạnh không vừa. Sau tiếng bốp khô khốc, Tho bị lật mặt nghiêng qua một bên, không còn nhìn rõ ràng người đàn ông đang điên cuồng lao đến cố chiếm đoạt mình nữa.

Ánh sáng của con dao gọt trái cây lóe lên trong ánh đỏ mấy cái đèn quả ớt vội vã trôi qua mắt Tho, ngay ở cái khi mắt Tho lia theo cái quật của gương mặt bị bạt xiên qua. Tho quờ tay, chộp ngay lấy con dao, vung lên một cách không suy nghĩ.

Tiếng dao cắm phập vào da thịt thầy Hai Tung ở cánh tay vẫn đang giơ về phía Tho nghe rất vội, vội như kiểu thầy Hai Tung dừng ngay tiếng á của mình. Như điên dại, thầy Hai Tung chộp vào bàn

tay cầm dao của Tho, tay còn lại, tát liên tiếp qua lại hai bên má Tho rộp đỏ vì sức thầy giáng vào mặt, vào má.

Tho không khóc! Tho không la! Như khi đau đớn nhất vì tuột đi đứa con mình Tho đã cắn răng chịu đựng! Như khi chua chát nhất vì biết rõ ràng chồng mình - người đàn ông duy nhất Tho yêu - đã phản bội Tho ngay với bạn thân của mình... Bất kể lúc nào, Tho cũng cắn răng chịu đựng. Thầy Hai Tung không còn có thể kiểm soát được mình, đặc biệt là khi đánh đập Tho đến mức này mà Tho vẫn cố quơ quào, quấy đạp cật lực về phía thầy.

Khi cả thân hình thầy Hai Tung đã đổ gần sát thân hình Tho đau đớn, tử nhục chúi trên mặt bàn cứng ngắt, Tho co nhanh chân mình lại, nện một gối nặng trịch vào bộ hạ của thầy Hai Tung. Thầy Hai Tung cau mày vì đau. Vẫn còn thừa bình tĩnh để quặt tay Tho, bẻ cho con dao trong tay rơi xuống đất, thầy Hai Tung mới nhả con mồi của mình ra, chao đảo vì đòn quá bất ngờ và đau điếng này.

Tho vùng mạnh dậy, bật chạy ra phía cửa lều. Một tiếng hự khô khốc vang lên. Tho nghe sầm tối trước mắt. Rồi... Tho khụy xuống...

o o o

Tuần đi qua đi lại trước cửa nhà, ngóng ra ngóng vô như đứa trẻ con ngóng mẹ đi chợ sớm về, hòng mong một cây kẹo ngọt đường. Có tiếng chân thoăn thoắt bước những bước điệu đà, tự tin dội đến. Tuần khấp khởi cười, ngẩng nhanh đầu lên. Rồi, ngay lập tức, Tuần sụp xuống, bối rối.

Phê nguýt dài một cái, vẻ khó chịu không cần giấu giếm:

- Không vui khi thấy em sao, anh? - Phê hỏi, tự nhiên anh em như cái kiểu họ đang yêu nhau, đang hẹn hò.

- Tui... tui... - Tuần ngẩng mặt lên, lừ lừ nhìn Phê bằng cặp mắt khó hiểu - Cô... cô Phê qua đây có chuyện gì?

Phê khựng lại thật sự khi nghe thấy từ cô trong câu hỏi Tuần dành cho mình. Vẻ mặt đánh đá cùng cái cười nhếch mép khinh bỉ cong tớn thấy về phía Tuần:

- Từ hồi nào, anh kêu em bằng cô vậy?

- Tui... tui...

- Từ hồi nào, anh xưng tui với em vậy?

- Cô có chồng rồi, tui cũng có vợ... - Tuần tỏ vẻ cương quyết.

Phê lại cười khẩy, đứng đỉnh bước vào trong căn nhà tuềnh toàng trống của Tuần, của Tho, nhìn quanh quất:

- Cái đêm đó, không thấy anh nhắc anh có vợ, cũng không thấy anh nhắc em có chồng? - Phê lên giọng ở cuối câu, cố đẩy nó thành một câu hỏi đầy thách thức.

Tuần khỏ sở nhìn theo bóng Phê đang chậm rãi tiến đến chiếc phản đen mỗi ngày khi xưa Tho hay nằm, giọng vài vủ:

- Lần đó, tui sai rồi! Nhưng mà... nhưng mà...

- Nhưng mà sao? Anh cứ nói đi! Nói một lần để sau này khỏi ai phải nghĩ thêm gì nữa!

Tuần nhìn Phê, biết không còn cách nào khác ngoài nói thật hết với Phê về tình cảm của mình. Dẫu đêm đó, chính Phê là người chủ động. Chính Phê là người hẹn Tuần ra con giếng trong xin ơn của cả làng để nói chuyện về Tho. Cũng chính Phê là người đã lột trần truồng mình trước Tuần, xối xả nước mát lên cơ thể cong những đường cong không thể cưỡng lại. Chính Phê đã kéo Tuần đổ lên Phê... Nhưng, Tuần là đàn ông! Và, Tuần nên nhận lỗi. Tuần từ tốn, quyết không bước vào trong, mặc kệ ánh mắt Phê mời gọi:

- Thiệt tình, lòng tui chỉ thương mình Tho. Đêm đó... đêm đó...

- Em có cái gì không bằng con Tho chớ? Anh nói đi? - Phê hét lớn.

Tuần cuốn quýt nhìn ra ngoài cửa, xem chừng có ai đó đi ngang nhà mình lúc này. Nếu lỡ, bà con chòm xóm mà bắt gặp Tuần và Phê ở cùng nhau lúc này, trong chính nhà Tuần, Tuần thiệt không biết mặt mũi đâu mà sống lại chốn này. Tuần buộc phải dấn bước vào trong, sát chỗ Phê đang ngồi, giọng cầu khẩn.

- Phê! Phê nghe tui nói!

- Anh nói đi! - Giọng Phê đánh lại, thách thức.

- Đêm đó, là tại tui, tui mong Phê hãy bỏ qua cho tui. Nhưng thiệt tình, chỉ vì... vì... Phê giống Tho quá nên... nên...

Phê nhìn Tuần, cay đắng:

- Vì em giống con Tho sao?

Tuần cúi đầu, không dám khẳng định thêm lần nữa! Tuần sợ, nếu mình nói gì không phải, làm Phê phật lòng, làm Phê giận, Phê lại lớn tiếng như ban nãy thì không biết phải xử sao. Phê run run hai bờ vai dưới lớp áo bà ba mỏng. Phê khóc:

- Em thương anh sao, anh không biết hả?

- Phê à! Nhưng từ ngày đó, tui và Tho đã thương nhau.

- Giờ thì sao? Nó bỏ anh, bỏ làng đi theo trai, anh còn ức hiếp gì nữa mà chờ đợi?

- Phê à! Anh Tư...

- Đừng nhắc Tư Càng. Nếu không phải tại anh bỏ em đi theo con Tho, em đã không lấy Tư Càng, em đã không khổ như bây giờ - Phê khựng lại, nuốt nước mắt, giọng chùng xuống - Chỉ cần anh thương em, chỉ cần anh hứa sẽ không phụ bạc em, em sẽ bỏ hết, đi theo anh!

- Không! Không!...

- Tại sao?

- Tho...

- Tui nói rồi, anh không nghe sao? - Phê hằn tia nhìn căm hờn vào mắt Tuần - Nó đã bỏ anh, đi ngủ với trai lấy tiền, anh nghe rõ chưa?

- Tho về rồi!...

Phê điếng người. Tuần thở hắt ra, từ tốn:

- Tui tìm Tho về được rồi! Tui tui sẽ làm lại. Tho đã hứa lên thầy Hai Tưng xin lễ, rồi tha thứ cho tui...

- Anh nói gì? Anh lên tận thành phố tìm nó về?

Tuần gật! Tuần rồi một lần không được hèn nhác nữa! Tuần rồi một lần phải thừa nhận hết mình và cái cách Tuần bảo vệ cái gia đình dẫu nghèo nàn nhưng là cả lý tưởng sống của Tuần với người Tuần yêu. Phê bật dậy, đi thẳng ra cửa, khắc lại một câu:

- Muốn phụ tui? Được! Để coi anh, con Tho vợ anh rồi sẽ ra sao...

Phê dậm thêm bước nữa, một chân trong - một chân ngoài liếp ngang cánh cửa, quay lại, cay độc nhìn Tuần:

- Tui sẽ không để anh và con Tho sống yên đâu! Như đứa con của hai người vậy!

Phê về! Tuần đứng chết trân từ khi Phê nói câu cuối cùng. Con họ, là vậy sao?...

o o o

Tư Càng lim dim mắt, nhìn ra cửa, vô hồn. Phê quảy từng bước nặng nề về nhà, thấy Tư Càng, Phê đảo mắt nhanh vào trong, rồi bước thẳng vô phòng, đi ngang qua Tư Càng như đi ngang qua một cái bóng.

- Em đi đâu về vậy, Phê? - Tư Càng hỏi, giọng u uất vô cùng.

- Đi dạo! - Phê nói, trống không.

- Em ra đây nói chuyện với anh vài câu, được không?

- Khuya rồi...

- Ra đây! Anh cần nói!

Phê bước ra, hậm hực ngồi xuống ghế đối diện, cách Tư Càng chiếc bàn gỗ đen đắt tiền:

- Chuyện gì?

Tư Càng đẩy về trước mặt Phê một gói giấy khá dày, chậm rãi rút thuốc, nói:

- Cửa em đó!

- Cái gì đây?

- Tiền!

Phê lặng thinh nhìn gói giấy, rồi, cũng lặng thinh, Phê ngược cái nhìn không hiểu về phía chồng mình.

- Tiền để làm gì?

- Để sống!

- Ý anh là sao? - Phê tái mặt.

Tư Càng không nói thêm gì nữa, rít thuốc liên hồi. Mớ khói Tư Càng nhả ra làm âm u hắt hắt ngôi nhà đang ảm đạm lạnh lẽo bởi cái gian dối con người ta cứ vấy vào đời nhau. Phê run run đứng dậy, tiến về phía trước mặt Tư Càng - nay đã quay hẳn về phía đêm đen ngoài cửa nhà rộng:

- Em sai gì?

Tư Càng lắc đầu nhẹ nhàng, không nói. Phê quỳ gối xuống dưới chân Tư Càng, đặt hai tay lên đùi Tư Càng, giọng khỏ sở:

- Em sai gì, anh nói đi! Sao anh lại đuổi em?

Tư Càng hạ điệu cày xuống, nhìn Phê bằng cái nhìn xa lạ nhất mà Phê từng nhận được từ người đàn ông vĩnh viễn si mê cô:

- Chiều này, ông Tám và bà Tám cãi nhau lớn!

- Chuyện đó thì liên quan gì tới mình?

- Họ cãi nhau vì vụ bà Tám lên thầy Hai Tung xin lễ...

Phê ngộp thở trước câu nói của Tư Càng. Phê lắc đầu nguây nguây:

- Không có, lên trên đó... không có...

- Không có gì, hả Phê? - Tư Càng nhếch một bên mép lên, giựt giựt thớ thịt ở má trái.

- Chính anh kêu em lên đó! Chính anh nói em lên xin thầy lễ để hai đứa mình làm lại mà, anh!

- Ủ, anh đã mong vậy. Nhưng, làm lại làm gì khi lòng em không còn thương anh nữa! - Tư Càng nói, ngó xuống chỗ Phê vẫn đang quỳ - Hay, em chưa từng thương anh?

Không đợi Phê trả lời, Tư Càng đứng dậy, đi về phòng. Phê vẫn quỳ gối đó, cay đắng nghe tiếng Tư Càng chốt cửa phòng trái bên trong. Phê thần thờ, không còn có thể suy nghĩ được gì hơn. Tiếng cửa phòng lại bật mở ra, Phê mừng rỡ quay lại. Tư Càng thò gương mặt già nua của mình ra, nói khẽ khọt:

- Thầy Hai Tung nhắn em đem cái nồi to cho thầy mượn nấu lễ cúng...

Phê ngồi lật rau ở phía trước hiên nhà. Tư Càng từ trong đi ra, ngó qua một cái, hỏi ơ hờ:

- Sao lại ngồi ngoài này lật rau?

Phê ngẩng vội lên, cười điệu dàng:

- Em chờ anh!

- Chi vậy?

- Thầy Hai Tung bữa nay cho mình lên cùng để tự tay bắt mạch cho anh, bốc thuốc.

- Thuốc gì?

- Thì... thì... anh biết là em rất muốn sanh con cho anh mà! - Phê cúi mặt, giả vờ ngượng nghịu khi nói về những thứ khiến Tư Càng phải liên tưởng đến những phút giây nóng bỏng cùng Phê.

Tư Càng hấp môi, tính nói một câu thì ngay lúc mấy thằng nhỏ trong xóm khệ nệ bưng cái nồi lớn mà Phê đã biểu mấy đứa đem lên để trước lều thầy Hai Tung như lời thầy biểu. Vừa thấy Tư Càng, mấy đứa nhỏ cúi thấp người, vẻ sợ sệt:

- Ông Tư, bà Tư!

Tư Càng quay ra, khẽ gật đầu với mấy đứa nhỏ. Ngần ngừng lát, mấy thằng nhìn nhau rồi khẽ khàng lên tiếng, vẫn với giọng điệu kiêng nể, dè chừng:

- Thầy Hai Tung biểu tụi con đem cái này về cho ông bà!

- Ủ, thầy còn dặn gì nữa không? - Tư Càng nói, vẻ không mấy quan tâm.

- Dạ có! - Thằng lớn nhất nhanh nhẩu.

Tư Càng nhướng mày, chờ đợi. Thằng lớn nhất trong đám mấy thằng đang khệ nệ kiêng cái nồi to tổ bố nói, nhanh nhẩu:

- Thầy Hai nói, lễ này thầy cúng rồi, biểu tụi con đem về làm lộc cho cả làng, nhờ ông Tư nấu thêm mâm cơm nữa mời bà con ăn lấy phúc.

- Bậy khiêng vô trong này! - Tư Càng nói, quay mặt hướng về

phía Phê, í ra hiệu bảo mấy đứa nhỏ để cái nồi vô chỗ gần Phê.

Mấy thằng nhỏ đồng thanh dạ lớn rồi lại tiếp tục khiêng cái nồi rõ ràng rất nặng về phía Phê đang ngồi. Phê liếc lên, cố dò ý Tư Càng. Tư Càng nhìn mấy đứa nhỏ để nồi chỗ sát cạnh Phê, chậm rãi nói:

- Em nấu nướng thêm ít món, mời bà con qua ăn.

Phê gật lia lịa, vui mừng:

- Dạ, em biết rồi!

- Anh ra ngoài có chút chuyện.

- Anh... trưa anh về chứ?

- Không! - Tư Càng không quay lại, bước thẳng ra cổng - Em cứ mời bà con, anh bận, anh không về kịp!

Phê nhìn theo bóng Tư Càng khuất hẳn ở khúc cua, thở dài. Quay qua móc túi đưa ít bạc lẻ cho mấy thằng nhỏ, dặn:

- Chạy qua kêu bà Tám, dì Tư qua đây phụ nấu cơm.

Mấy thằng nhỏ rón rén đón tiền từ tay Phê, cúi thấp đầu chào Phê rồi ù té chạy.

Phê đứng dậy, xách rổ rau ngang hông, bước vô trong nhà. Ngoài xa, bóng Tuần lưng khùng ở con đồi dưới chân lều thầy Hai Tung. Phê cau mày nhìn, rồi, nhanh thật nhanh, Phê thấy rổ rau trở lại chỗ ban nãy, bước vội vã về phía Tuần đang quả quyết bước nhanh lên lều thầy Hai Tung...

o o o

Cái nồi lớn tới lúc này mới được mở ra. Mấy bà tùm nhau lại, bàn tán lấy nước lộc của thầy Hai Tung chia ra nấu nhiều món để bà con ai cũng được hưởng phước từ bữa cúng âm binh của thầy.

Một mùi tanh lợm bốc lên thốc tháo. Phê bước thối lui vài bước, lấy tay bịt mũi miệng, cau có:

- Cái gì mà hôi vậy nè?

- Suyt! - Bà Tám đưa ngón tay lên miệng mình, hốt hoảng - Đừng có nói tầm bậy, các vị nghe, các vị phật lòng.

- Nhưng mà... - Phê vẫn không thể thoát ra khỏi cảm giác lộn lạo khó chịu của mình.

- Thôi, thôi, cô Tư vô trong nhà chuẩn bị bàn ghế, để tui tui nấu.
- Bà Tư nói rất nhanh, đẩy lưng Phê mạnh về phía trước.

- Ờ, cô Tư nghỉ đi, để tui tui lo. - Bà Tám lên tiếng.

Phê quay lại nhìn bà Tám, nghĩ ngợi lát, ngoắc bà:

- Dì lên nhà, con nhờ chút chuyện.

Bà Tám lẻo đẻo đi theo Phê lên nhà trên, vào thẳng phòng Phê.
Bà hơi ngỡ ngàng:

- Có chuyện gì mà cô Tư biểu tui vô đây?

- Con hỏi cái này không phải... - Phê đáp ứng.

- Cô Tư cứ nói.

- Con nghe nói dì với chú bên nhà cãi nhau...

Bà Tám cúi cúi mặt, khó chịu thật sự vì câu hỏi vừa rồi của Phê, không thể thoái, bà đành gật:

- Dạ, chuyện cũng không có gì.

- Nghe nói tại vì dì lên chỗ thầy Hai?

Bà Tám càng khổ sở hơn khi Phê hỏi tới nước này. Bà cúi gằm mặt, lí nhí:

- Ông Tám ổng... ổng...

- Chú Tám sao, dì? - Phê hỏi, gấp gáp.

- ổng thấy chỗ lông của tui... - Bà Tám ngượng ngùng, không thể nói tiếp, đầu rất cố gắng.

Phê thở ra, thì ra là chuyện đó! Cũng may, từ ngày Phê ghé thầy Hai Tưng về, Tư Càng chưa một lần có cơ hội đụng vô Phê để mà có thể tra khảo Phê như bà Tám bị. Phê tặc lưỡi, vẻ am hiểu và thông cảm:

- Dì cũng thiệt thà! Thì cứ nói là đi khám bác sĩ, họ biểu vậy...

Bà Tám ngơ ngác nhìn Phê, rồi, như vỡ ra, bà vội vã nắm hai tay Phê, lay lia lia:

- Cô Tư cũng biết hả? Cô Tư cũng...

Phê cố tỏ ra bình thản trước câu hỏi của bà Tám, cảm giác của Phê khiến Phê tin rằng, bà Tám không trải qua những gì Phê đã trải qua, chỉ là cái thủ tục không thể thiếu - cống lông vùng kín cho hũ keo trên bàn thờ thầy Hai Tung theo đúng lệ của Thiên Linh cái - Phê gật:

- Ai cũng phải vậy mà, dì! Thầy Hai nói, đó là thông lệ phải đi qua của Thiên Linh cái!

- Đó! Đó! Mấy ông đâu có hiểu, cô Tư. Đã làm khổ mình để mình phải vậy rồi còn ghen tuông...

Phê cười, nắm nắm bàn tay gân guốc của người đàn bà sắp đi vào tuổi già cố giữ chồng bằng những hy vọng mơ hồ ấy, thông cảm:

- Đàn bà mình, ai cũng khổ vậy mà, dì!

Bà Tám ỏn ẻn cười, rồi, bà ghé tai Phê, nói nhỏ:

- Không biết thầy Hai có giận không, tại... lúc đó tui tưởng thầy tính...

Phê gạt đi:

- Thầy đâu phải kiểu đó, dì!

- Thì, biết vậy nên tui mới sợ thầy buồn tui! Tại, người ta nói, cái gì thầy cũng biết...

o o o

Tư Càng vẫn chưa về. Phê ngóng thêm hồi nữa, bỏ đi vô phòng, chốt trái cửa lại rồi, như mọi lần, Phê trèo qua cửa sổ, chặn cánh cửa lại bằng lớp vải gấp tám, cốt để cánh cửa không bung ra và cũng không bị sập chốt để lát nữa Phê về. Cảm giác lộn lạo từ mùi tanh ở những món ăn hôm nay khiến Phê thật sự khó chịu. Phê lừ lừ tiến về phía lều thầy Hai Tung.

Trưa nay, gặp Tuần ở đây, Phê gặng hỏi nhưng Tuần không chịu nói, chỉ nói tìm thầy Hai Tung có việc. Phê xua Tuần về vì thầy Hai Tung không bao giờ chịu tiếp đàn ông. Tuần cương quyết đòi lên tìm thầy cho bằng được. Hỏi mãi mới ra, từ hôm Tho về tới giờ, nói ghé thầy rồi sẽ quay lại nhà nhưng đợi hoài chả thấy Tho đâu. Phê cười đau đớn, đàn bà bỏ chồng theo trai vẫn được chồng mong,

chồng ngóng, đời, có gì là công bằng với Phê? Mà, Phê thật không hiểu mình thua Tho ở chỗ nào. Phê đẹp nhất làng, giỏi cũng không ai sánh được, vậy mà ngày đó Phê chủ động thổ lộ tình cảm với Tuần, Tuần một mực từ chối để cưới Tho.

Ngày Tuần và Tho cưới nhau, Phê tới dự. Lòng Phê đau điếng mà không thể không cười. Mát mẻ vài câu về cái nghèo mà Tuần sẽ vấy vào đời người đàn bà của Tuần rồi tự lòng mình thấy rất với câu nói của chính mình. Hình như, chính Phê từng mong được nghèo như thế cùng Tuần thì phải...

Căn Tuần không được, Phê hậm hực bỏ về, xáng lại một câu, chắc cũng như lần trước, Tho lại trốn lên thành phố tìm trai, kiếm tiền. Câu Tuần nói ban sáng, đến giờ vẫn còn ám ảnh Phê:

- Cô im đi! Cô thì biết gì? Tui mà biết chuyện con tui liên quan tới cô thì cô sống cũng không yên đâu! - Chưa bao giờ Tuần dữ tợn như lúc ấy!

Phê ức, ức lắm! Thầy Hai Tung hứa sẽ cho Phê lễ để Tuần thôi không tơ tưởng đến người khác nữa! Ấy vậy mà Tuần vẫn lên thành phố tìm Tho cho bằng được. Ấy vậy mà Tuần vẫn từ chối Phê... Phê phải tìm thầy Hai Tung hỏi cho ra lẽ.

Không còn như những lần trước, Phê không còn phải chui lỗ chó để dơ áo, để rách áo mà có cơ cho thầy Hai Tung biểu Phê cởi áo nữa rồi. Phê chỉ cần dáo dác nhìn qua lại xem chừng coi có ai không rồi đẩy cổng bước vào, tiến thẳng đến cánh cửa chòi mỗi đêm vẫn mở đợi Phê...

- Tui tưởng bữa nay Phê không tới! - Thầy Hai Tung lên tiếng ngay khi Phê vừa đẩy cửa bước vô.

- Phiên thầy không?

- Phê biết là không mà!

- Tại sao thầy gạt tui?

- Tui gạt Phê? - Thầy Hai Tung cười khẩy, tay mân mê hũ keo đựng lông vùng kín đàn bà như ôm bầu vậy - Tui gạt được Phê sao?

- Tại sao thầy nói cho tui lễ để người ta không nghĩ tới người khác...

Thầy Hai Tung đứng dậy, đi thẳng tới bàn thờ, đặt ngay ngắn hũ keo giờ đã đen ngòm lông lá bên trong, cười lạt:

- Người ta là chồng người khác!

- Tui không mượn thầy dạy tui ai là chồng ai!

- Nhưng sự thật là vậy!

- Cũng như thầy là chồng người đàn bà kia hả? Người mà mỗi ngày đứng ngoài kia nghe thầy làm tình với đàn bà khác trong này?

Nghe Phê nhắc tới mục câm, thầy Hai Tung sa sầm mặt, quát:

- Về đi!

Phê thoáng bối rối khi thấy thầy Hai Tung nổi nóng với mình. Phê thừa biết, thầy Hai Tung rồi cũng như Tư Càng, mê mẩn Phê, nghiện từng thớ thịt của Phê đến mức trở thành con rối trong tay Phê, không thể nào thầy Hai Tung có thể nổi cáu, cũng như Tư Càng không thể vậy!

- Không! Thầy trả lời đi đã!

- Tui không có gì để nói hết, cô Tư về đi! - Thầy Hai Tung lạnh lùng đối cách xưng hô.

Cánh cửa lều bất giác bung mở. Con gió lạnh thốc mạnh vào trong, tung khẽ một góc chiếc khăn lụa đỏ phủ trên chiếc hộp gỗ vuông vuông vẫn đứng ở chính giữa bàn thờ - lúc này Phê mới nhận ra, chiếc hộp hình như lớn hơn lần đầu tiên Phê thấy vài ba lần - bật ra mảng trắng trắng, dùng đục ma mị bên trong, Phê khẽ rùng mình...

Tư Càng bước chệnh choáng từ ngoài cửa vào, mặt trời đã lên gay gắt. Phê khó chịu lắm nhưng không dám nói gì. Thấy Phê, Tư Càng hỏi:

- Ủa, chưa đi à?

- Đi đâu? - Phê bối rối.

- Tui đã đưa tiền để Phê đi rồi mà...

- Anh... anh đuổi em thiệt sao? - Phê mếu máo. Không ngờ Tư Càng đi biệt cả tuần, quay về nhà vẫn là câu đuổi Phê như ngày Tư Càng chuẩn bị đi.

- Tui không đuổi! Tui chỉ nghĩ chỗ này không còn đủ với Phê!...

- Có phải anh lại lên Sài Gòn, lại ôm ấp con nào rồi về hát hủi em?

Tư Càng cười khẩy, không nói không rằng, đi thẳng vô phòng mình, đập cửa lại. Giọng Tư Càng say xỉn vọng ra từ trong phòng:

- Tui bán nhà rồi, Phê đi đi kéo không kịp!...

Bà Tám lao nhanh qua nhà Phê, hốt hoảng:

- Người ta bắt thầy Hai Tưng rồi, cô Tư!

Tư giật mình, quay ra, giọng gấp gáp:

- Gì? Dì nói cái gì?

Bà Tám lặp lại lần nữa:

- Người ta bắt thầy Hai Tưng rồi!

- Ai? Ai bắt?

- Công an!

Nói rồi, bà Tám vội vã lao đi, chạy về phía đám đông đang tụ tập kín mít ở triền đồi nơi có lều thầy Hai Tưng. Phê ngó vô trong phía cửa phòng Tư Càng, không động tĩnh gì, Phê theo bước bà Tám, chạy đi...

Đám đông bu kín mít. Cái giàu có, uy quyền mà Phê hưởng được từ cuộc hôn nhân đầy toan tính với Tư Càng thường ngày gây kiêng

nể với tất cả con người ở làng này giờ thành vô dụng. Đám đông mặc kệ Phê xô đẩy, chen ngang, cổ rướn về phía trước, họ vẫn tụ tập đông nghìn nghịt, xuýt xoa, bàn tán.

Thầy Hai Tung thong dong bước ra, hai tay bị còng phía trước, ngang qua Phê, thầy khẽ nhoẻn miệng cười. Hàng người tách đôi ra, sức mạnh vô hình từ người đàn ông với tội ác man rợ ấy dễ dàng đẩy những tò mò của con người ta rẽ thành hai phía. Phê cú thể, đứng giữa, đối diện với thầy Hai Tung, bàng hoàng.

Tiếng Tuần tru lên ở phía xa xa, nơi có vài cán bộ công an đang đào bới. Đám đông không cục cựa, không lên tiếng. Mọi thứ bằng thình giữa cái không gian tưởng chừng không thể không ồn ào này. Phê nghe tiếng Tuần khóc, thấy lòng mình nửa hoang mang, nửa hoảng sợ. Chuyện gì?

Tuần lao nhanh về phía thầy Hai Tung, mặc kệ hai cán bộ công an đang áp giải Hai Tung cố cản lại, Tuần túm vào tay Hai Tung, hét:

- Cái đầu đâu? Cái đầu đâu? Thằng khốn nạn! Quân giết người!

Cả đám đông sững lại. Phê chết sững. Hai Tung cười khùng khục, cười thành tiếng rồi rót từng lời như cửa vào lòng mọi con người đang đứng đó chứng kiến cảnh mà người ta gọi là đưa đi chờ ngày đền tội:

- Đầu? Da thịt thành lộc cho cả làng này rồi mà!

Hai Tung lại ngửa mặt lên trời, cười khùng khục. Có tiếng nôn mửa. Phê nghe lộn lạo hơn gấp ngàn lần lúc ngửi mùi tanh tử từ chiếc nồi lớn thấy Hai Tung trả về sau buổi tiệc cúng âm binh của thầy.

Xác Tho được đắp khăn trắng cáng trên cái cáng công vụ đưa ra. Hàng người giãn ra lớn hơn ban nãy. Tất cả mọi người đều bưng mũi miệng, khó chịu với mùi hôi thối bốc ra từ cái xác chết lồm đi mất khúc đầu.

Thêm một cái cáng đắp khăn trắng được cáng ra. Mọi người bắt đầu xì xào. Hai Tung bình thản quay qua Phê:

- Mụ câm! - Hắn lại ngửa mặt lên trời, cười, rồi bình thản quay sang Phê nói như trăn trối - Tui sẽ độn thổ về. Tui sẽ chứng minh

tính linh nghiệm của Thiên Linh cái. Tui sẽ chăm sóc cho những người cần được tui chăm sóc...

o o o

Tuần hóa rõ, nhất là sau khi người ta đưa ba hộp sọ trắng toát trên bàn thờ trong lều thầy Hai Tưng đi kiểm tra thử cái nào là của Tho, cái nào là của mụ cam. Cái còn lại là của ai, không ai biết!

Tuần cười, Tuần khóc trên chiếc phản đen ngày xưa Tho vẫn hay nằm. Tiếng nói ấy - phải, chính nó, lâu lắm rồi - nay lại trôi qua gáy Tuần, từ sau vụng tới:

- Đi đi, Tuần! Chạy đi!...

Tuần giương cái nhìn rồ dại của mình quanh quất, tìm! Tuần phải đi ư? Tuần phải chạy ư? Tại sao? Trốn gì? Khi tỉnh táo, Tuần không hiểu, lẽ nào giờ Tuần lại có thể hiểu những từ ấy?

Những bóng blu trắng lướt vào. Tuần nghe cánh tay mình đau lói một nốt nhỏ như kiến cắn. Tuần nghe chao đảo. Tất cả sức lực chậm rãi rời bỏ cơ thể Tuần ra đi.

Tư Càng nhìn mấy vị bác sĩ đưa Tuần lên xe cấp cứu không húc còi, không nhá đèn, cười nụ cười mênh mang. Một gã đàn ông lạ, choai choai tiến tới:

- Ông sẽ chịu toàn bộ viện phí cho bệnh nhân này, thưa ông?

Tư Càng vẫn không rời mắt khỏi cái cáng đẩy Tuần vào xe, gật cái gật cũng mênh mang như cái cười, cái nhìn của mình. Cũng chẳng biết tại sao Tư Càng thấy mình có trách nhiệm hơn bất kỳ ai trong chuyện của Tuần, của Tho... Không phải vì thương cảm! Không phải vì tình hàng xóm! Hoàn toàn là vì Tư Càng cảm thấy, mình thật sự phải có trách nhiệm với Tuần.

Ông Tư lụm khụm bước ra:

- Tư Càng hả, con?

- Dạ, chú Tư!

- Mà y trả tiền cho người ta nuôi thẳng Tuần ở bệnh viện thiệt hả?

- Dạ, chú!

- Ờ, ơn mày! Tối qua nó xăm xăm vô nhà tao, đòi cắt cổ bà Tư, hỏi bả lên chỗ thầy... à... thằng Hai Tung làm gì?...

Tư Càng lặng im khi nghe nhắc đến cái tên Hai Tung. Ông Tư lại lụm khum chống gậy đi, vừa đi vừa lèm bèm một mình:

- Tao mà còn sức, tao đập bể đầu con mụ hư đốn nhà tao...

Tư Càng buông tiếng thở dài - tiếng thở dài trôi đều theo tiếng Phê trôi ra từ sau lưng Tư Càng:

- Người ta tới nhận nhà, nhận đất!

Tư Càng quay lại nhìn Phê, không nói không rằng, dậm bước đi thẳng.

Phê chạy nhanh tới, thụp xuống, xá sổng Tư Càng:

- Em sai rồi! Em khốn nạn! Xin anh, đừng bỏ em!

Tư Càng tuyệt nhiên không quay lại, cứ thế, dấn thẳng bước về phía trước, nơi mà chính Tư Càng cũng không thể biết mình đi đâu. Cọc tiền gói trong bọc giấy hôm nọ, Tư Càng nhẹ nhàng thả rơi lại bên sát chỗ Phê quỳ. Chạng vạng chiều đỏ, bóng Phê đen đen trải trên liếp đất hơi hám những nhục nhằn con người ta trải qua, nơi đó, còn có bọc tiền dày cộp mà Tư Càng không biết vì gì đã quyết phải cho Phê.

o o o

Phê lang thang một mình ở huyện, nghe đâu người ta đã chuyển Tuần lên thành phố vì bệnh viện huyện không có khoa nào dành cho Tuần. Nấn ná miết, Phê cũng quyết vô thành phố một lần. Phê muốn tận mắt nhìn thấy Tuần. Giờ, là nhìn cho hả. Đời Phê, cay đắng vậy, chẳng phải do Tuần hay sao? Giá mà Tuần đừng từ chối Phê, giá mà Tuần cho Phê một cơ hội để Phê không gá nghĩa với Tư Càng, Phê giờ có bị vậy đâu! Rồi, nếu lần đó, Tuần đừng đồng ý ra gặp Phê ở giếng làng, đừng đổ lên đời Phê một lần, Phê đâu chịu cay đắng khi phải bỏ đi cái thai của Tuần khi mà rõ ràng Tuần và Phê cùng biết, Tư Càng không thể cho Phê cái thiêng chúc làm mẹ, để chạy trốn cái xì xào của nơi mà Tuần cương quyết ở lại giữ gia đình Tuần...

Phê lừng khừng ở hành lang dãy phòng chờ thăm nuôi. Tiếng Tuần vọng ra rõ mồn một, vô hồn, rõ dại:

- Tho! Tho! Anh mua cho em cây son nè!

Phê dừng lại ở ngay cửa phòng, vẫn lắng nghe chăm chú giọng Tuần vọng ra:

- Tho! Em đi đâu đó! Ở đây với anh đi, em!...

Thì ra, tình yêu là thế! Là khi, con người ta điên, họ vẫn chỉ điên vì một cái tên! Phê thở ra, làm lũi bỏ về. Gặp Tuần! Không gặp Tuần! Cuối cùng cũng chỉ là vót vát chút hy vọng hèn hạ, đốn mạt của con đàn bà trong Phê... Thôi, cũng chẳng để làm gì, Phê về!

Cương quyết không quay đầu nhìn lại thêm nữa, bởi, có thể cũng chỉ để đau đời Phê thêm một lần. Phê rảo bước nhanh về phía cầu thang dẫn ra đường để tránh khỏi nơi này - tránh xa vĩnh viễn. Bất thành linh, Tuần đập cửa phòng, bung bật ra, ào ào về phía Phê, gọi lớn:

- Phê!

Cái giọng nói quen thuộc ấy, thương yêu ấy khiến Phê bất giác trong một giây không nghĩ gì được đến chuyện đang xảy ra - sắp xảy ra - có thể xảy ra, Phê chỉ thấy vui, thấy hồ hởi. Phê quay ngoắt lại, chạm phải cái nhìn của Tuần - ma mị, cay đắng, đại cuống:

- Tất cả là tại cô! Tất cả là tại cô!...

Phê về tới căn phòng thuê trọ của mình ở thành phố, tự cười mình đã mang, vác xác lên đây chỉ để nhận lấy được một câu đổ lỗi từ một thằng điên đã từng từ chối Phê.

Phê vật người ra nệm, cứ mặc nhiên để nước mắt chảy dài khỏi khóe, ngửa mặt nhìn trần nhà loang lổ những vết ảm mốc sau mùa mưa. Và, Phê thiêm thiếp ngủ...

o o o

Phê ra pháp trường theo lời rủ rê của những kẻ muốn thực sự biết giữa Phê và thầy Hai Tung là gì mà khi bị áp giải đi, thầy còn nhẩn với Phê mấy lời nghe sồn da gà đến vậy. Phê đi, không cần suy tính làm gì. Cũng chẳng biết vì sao, nhưng Phê nghĩ, mình cũng cần nhìn thấy Hai Tung ngày gã bị bắn.

Hai Tung bị trói chặt vào cây cột lớn dựng giữa bãi đất trống toàn cỏ với cỏ. Người hiếu kỳ bu đông như đàn kiến bu vô viên

đường. Phê chậm chậm tiến về hàng đầu tiên của đoàn người - vẫn còn cách Hai Tung một khoảng quá xa, đến độ, Phê không thể nhìn rõ ràng gương mặt dẫu già nua, hốc hác nhưng luôn toát lên cái nét đẹp uy quyền của một người đàn ông coi trời đất là công cụ thỏa mãn bản thân mình...

Có tiếng gió rít si sít qua kẽ lá - hay, nói đúng hơn là si sít rít qua từng đầu cỏ đang mấp mô cao đến lưng quần con người - hết tiếng rần rết gọi tình. Phê thoáng rung mình, nhìn quanh quất. Mọi người vẫn chăm bẵm dòm về phía Hai Tung đang bị trời thẳng đứng vào cột, đợi đến lúc loạt đạn nả vào người, lấy đi cái sinh mạng đã bóp nghẹt đời người khác. Chẳng ai để tâm đến tiếng gió rít như Phê.

Phê chậm chậm quay đầu nhìn lại. Giật mình thối lui một bước nháy. Cây cột cột Hai Tung sát sàn sạt chỗ Phê, xém tí nữa thì mặt Phê chạm mặt Hai Tung. Nghe động, Hai Tung từ từ mở mắt. Thấy Phê, hân mừng như vớ được vàng, cười tươi rói - nụ cười không thể nào có ở một tử tù - giọng lạt đi vì xúc động:

- Phê, em tới rồi đó hả?

Phê cố lấy lại bình tĩnh, nhìn Hai Tung thật kỹ càng. Vẫn là đôi mắt ấy, vẫn là cái nhìn ấy, vẫn là nụ cười ấy, vẫn là gương mặt ấy... Dẫu hôm nay, chúng môn một hiện rõ trước Phê bằng ánh sáng của mặt trời đang lú lên nửa đoạn chứ không còn từ ánh đỏ của mấy cái đèn quả ớt, nhưng, chúng vẫn còn quá quen thuộc với Phê...

- Phê, nghe anh nói!

Phê lắc. Hai Tung vẫn cương quyết:

- Phải nghe anh! Về đi em, ở lại chả để làm gì hết!

Phê lắc, lắc nguây nguậy. Phê không muốn nghe. Không phải vì Phê không muốn về. Không phải vì Phê muốn ở lại. Không phải vì Phê sợ Hai Tung biết, còn chút gì đó ngoài tò mò kéo Phê đến tận đây... Chỉ là, Phê không thể để mọi người biết về mối quan hệ giữa Phê và Hai Tung!

- Về đi, Phê! - Giọng Tho vang lên đều đều, chậm rãi, đầy cảm xúc như những ngày hai đứa còn ngồi chải tóc trên đồi.

Phê giật bản mình, hốt hoảng nhìn. Quanh Phê, quanh Hai Tung, chẳng còn lấy một người nào tò mò nữa cả. Chỉ Phê. Chỉ Hai Tung vẫn trối cứng vào cột...

- Về đi! Đừng lặp lại mọi thứ nữa! - Giọng mẹ đàn bà cầm vợ Hai Tung vang lên, lạnh băng như cái lần duy nhất mẹ nói với Phê đêm hôm nọ.

Phê choáng váng mặt mày. Phê đang bị ảo giác! Chỉ là ảo giác mà thôi!

- Phải đó! Về đi! - Một giọng nói trong veo, lạ lẫm lần đầu tiên trôi từ gáy Phê đến tai Phê.

Đó là ai? Ai đó? Ai vừa lên tiếng? Phê không biết! Không thể nào Phê biết... Phê bưng mặt thật chặt, cố tự trấn an mình. Không! Đây là rạng sáng, đây là pháp trường, không thể nào có chuyện ma quỷ ở đây được.

Từ từ kéo hai bàn tay rời ra khỏi gương mặt tái mét vì sợ hãi của mình, Phê cứng hàm, cứng cả người, sát cây cột trối Hai Tung chặt cứng, ba xác chết nữ không đầu trần truồng lồ lộ xếp hàng ngang sát bên. Phê nghe cổ họng đắng nghét. Phê cố kêu lên một tiếng để thoát ra khỏi cảm giác này - cảnh tượng này mà không thể! Phê muốn nhắm mắt lại cũng càng không. Cặp mắt của Phê cứ thế tự nhiên căng to ra để buột Phê phải dán vào ba thân hình ấy để khẳng định rằng, một là của Tho - của người bạn thân thời cỏi truồng tắm mưa đã bị Phê phản bội, một là của mẹ đàn bà cầm - người đàn bà đã phải chứng kiến cảnh chồng mình phản bội mình quan hệ với Phê, người còn lại, là ai, Phê không biết, Phê lơ mơ đoán, đó là cô gái có cái hộp sọ nằm đầu tiên trên bàn thờ nhà thầy Hai Tung được phủ khăn nhung đỏ... Phê bật khóc!...

Hai Tung dịu dàng lên tiếng trấn an Phê:

- Không gì đâu, Phê! Về đi em! Họ sẽ không làm gì em đâu! Về mà còn lo cho con của mình nữa!

Phê sững người, tròn mắt nhìn Hai Tung. Hai Tung mỉm cười nhẹ nhàng, khe khẽ gật đầu ra chiều đó là sự thật. Phê quờ nhanh tay vào bụng của mình. Không thể nào! Không thể nào Phê đang có con với Hai Tung! Không... Không... Đứa trẻ này... Đứa trẻ này... Và, những đứa trẻ khác nữa, chúng và Phê không thể cùng thế giới

bao giờ!

Thân hình của Tho lừ lừ tiến tới, hừ khế từ khoảng của cái đầu nay đã trống không:

- Phải! Tao sẽ không làm gì mày đâu, kể cả khi mày giết chồng tao, giết con tao... Tao không làm gì hết!...

- Không... ông... ông... - Phê hét lớn, hết sức bình sinh của mình dồn vào tiếng hét này đây!...

Phê bật dậy, mồ hôi đầm đìa, Giọng Tho vẫn vẳng bên tai khiến Phê càng hoang mang, càng lo sợ...

Có tiếng Tuần điên loạn hét đâu đó ngoài cửa sổ:

- Trẻ con! Trẻ con! Những đứa trẻ không có tiếng khóc cuộc đời...

Phê nhào người về phía cửa sổ phòng trọ, mong tìm thấy bóng Tuần. Phê nghe đau lói lên ở bụng một cách dị thường. Cả thân hình Phê như muốn sụp xuống cùng cơn đau quá lạ này... Máu chảy ướt đầm cả tấm đệm chưa từng quen thuộc với Phê. Máu chảy ra từ giữa hai mép đùi Phê đang rung lên vì sợ hãi... Ngày mai, chưa phải là ngày xử Hai Tưng!...